

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 7)

Oct 2007

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களை தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப் பொருள்கள் முன்னமே கைக் கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப் பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

நம்பெருமானின் பாதுகை விஷயமாக ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரத்திற்கு எளிய பொருள் மற்றும் விளக்கங்களுடன் கூடிய namperumal.wordpress.com (blog)ஐத் தொடங்கி அதற்கு நல்ல வரவேற்பு கிட்டியுள்ளது. இது அரங்கின் செயல் மட்டும் அல்லாமல் பாதுகையின் செயல் என்றே கூற வேண்டும்.

இதனைத் தொடர்ந்து, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நவராத்திரி உற்சவம் முதல் (12.10.2007), அதே namperumal.wordpress.com என்ற இணையதளத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் விஷயமாக ஸ்வாமி ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த மிகவும் உன்னதமான க்ரந்தமான ஸ்ரீகுணரத்னகோஸம் என்னும் க்ரந்தமும், திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக ஸ்வாமி ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீதயாசதகம் என்ற அதியற்புத க்ரந்தமும் எளிய பொருள்-விளக்கங்களுடன் (ஒருநாள் - ஒருசீலோகம் என்ற ரீதியில்) வெளிவர உள்ளது. இதனை நம்பெருமானும், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும், திருவேங்கடமுடையானும் முன்னின்று வழிநடத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கை அடியேனுக்கு உள்ளது.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் ... வாஸுதேவம் ஸர்வம்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்

க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுகூப்படி
5. சிறிய திருமடல்
6. அமலனாதிபிரான்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (பகுதி - 7)

61. லீலா லதா க்ருபாணீ ப்ருங்கார பதத்க்ரஹ அர்ப்பித கர அக்ரா:
ப்ரோத அவதம்ஸித குசா: பதாப்ஜ ஸம்வாஹிநீ: வயம் ஸ்துமஹே

பொருள் - நம்பெருமாளின் பொழுதுபோக்கு உபகரணங்களான கொடி, கத்தி, பொன்வட்டில், படிக்கம் ஆகியவற்றைத் தங்கள் கைகளில் ஏந்தியபடி அவனது பரிசாரிகைகள் நின்றுள்ளனர். இவர்கள் அவனது திருவொற்று ஆடையைத் தங்கள் ஸ்தனங்களில் கச்சையாகக் கட்டியுள்ளனர். பெரியபெருமாளின் திருவடிகளை மெதுவாகப் பிடித்துவிடும் கைங்கர்யம் செய்யும் இவர்களை நாம் துதிப்போமாக.

62. முகுளித நளிநா: ஸகௌமுதீகா: இவ ஸுநிசா விமலாதிகா நவாபி
சிரஸிக்ருதநமஸ்யத் ஏக ஹஸ்தா: இதர கர உச்சல சாமரா: ச்ரயேயம்

பொருள் - அங்குள்ள விமலை முதலான பரிசாரிகைகள் ஒற்றைக் கரம் கொண்டு சாமரம் வீசியபடி உள்ளனர். மற்றொரு கரத்தைத் தங்கள் தலையில் வைத்துபடி அஞ்ஜலி செய்கின்றனர். இவ்விதம் இவர்களைக் காணும்போது, தாமரை மலர்கள் குவிந்தபடி உள்ளதும் நிலவுடன் கூடியதும் ஆகிய இரவுப்பொழுது போன்று உள்ளது. இப்படிப்பட்ட விமலை முதலான ஒன்பது பேர்களை நான் வணங்கக் கடவேன்.

63. உத்ப்புல்ல பங்கஜ தடாகம் இவ உபயாநி
ஸ்ரீரங்கராஜம் இஹ தக்ஷிண ஸவ்ய ஸீமநோ:
லக்ஷ்மீம் விஹார ரஸிகாம் இவ ராஜஹம்ஸீம்
ச்சாயாம் இவ அப்யுதயிநீம் அவநீம் ச தஸ்யா:

பொருள் - இப்படிப்பட்ட கர்ப்பக்ருஹத்தில், மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் நிறைந்த குளம் போன்ற நம்பெருமானை நான் வணங்குகிறேன். அவனது வலது பக்கத்திலும், இடது பக்கத்திலும், அவனுடன் விளையாடுவதற்கான அன்னப்பறவைகள் போன்றுள்ள ஸ்ரீதேவியையும், ஸ்ரீதேவியின் வளர்கின்ற நிழல் போன்றுள்ள பூதேவியையும் நான் அடைவேனாக.

விளக்கம் - இந்தச் ச்லோகம் தொடங்கி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் தொடங்குகிறது எனலாம். இந்தச் ச்லோகம் தொடங்கி, அடுத்து உள்ள 14 ச்லோகங்களில் நம்பெருமானைப் (உற்சவர்) போற்றுகிறார். 77-ஆம் ச்லோகம் தொடங்கி, இந்தப் பூர்வ பாகம் நிறைவு செய்யும்வரை மூலவரான பெரியபெருமானைத் தொழுகிறார். தாமரைக் குளங்களில் அன்னப்பறவைகள் விளையாடுவது வழக்கம். இங்கு நம்பெருமானைத் தாமரைக் குளம் என்று வர்ணித்தார் - காரணம் தாமரைக் குளமானது அனைத்துத் துன்பங்களையும் போக்கவல்லது, அதுபோன்று நம்பெருமானும் உள்ளான். மேலும் தாமரைக் குளங்களில் அன்னப்பறவைகள் உள்ளதுபோன்று, இங்கு நம்பெருமாள் பக்கம் உள்ள ஸ்ரீதேவியையும், பூதேவியையும் கூறினார்.

64. பிப நயந புர: தே ரங்கதுர்ய அபி தாநம்
ஸ்த்திதம் இஹ பரிபுல்லத் புண்டரீகம் தடாகம்
ச்ரீயம் அபி விஹரந்தீம் ராஜஹம்ஸீம் இவ அஸ்மிந்
பிரதிபலநம் இவ அஸ்யா: பச்ய விச்வம்பராம்ச

பொருள் - ஹே கண்களே. இதோ உங்கள் முன்பாக, இந்தக் கர்ப்பக்ருஹத்தில் நிற்பவனும், மலர்ந்த தாமரை மலர்கள் கொண்ட பொய்கை போன்றவனும் ஆகிய நம்பெருமாள் நிற்கிறான். அந்தப் பொய்கையை நீங்கள் பருகுவீர்களாக. அந்தப் பொய்கையில் இன்பமாக விளையாடி மகிழும் அன்னப்பறவை போன்ற ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும் வணங்கு. அவளது பிரதிபிம்பம் போன்றுள்ள பூதேவியையும் வணங்குவாயாக.

65. ஸௌசீல்ய சீதலம் அவேல க்ருபா தரங்க
ஸம்ப்லாவித அகிலம் அக்ருத்ரிமபூம நிம்நம்
லக்ஷம்யா ச வாஸிதம் அபூம விகாஹமாநா:
ஸ்ரீரங்கராஜ மிஷ பத்மஸர: ப்ரஸந்நம்

பொருள் - தன்னுடைய ஸௌசீல்ய குணம் காரணமாக மிகவும் குளிர்ந்து உள்ளது, தன்னுடைய கரைகளைக் கடந்து வீசும் கருணை என்னும் அலைகளால் அனைத்து உலகங்களையும் நீராட்டுகிறது, இயல்பாகவே பெருமை கொண்டதாக உள்ளது, எல்லையற்ற குணங்களைத் தனது செல்வமாக உடையது, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரால் நறுமணம் சேர்க்கப்பட்டது, மிகவும் தெளிவாக உள்ளது - இப்படிப்பட்ட நம்பெருமாள் என்னும் குளத்தை அடைந்து, அதில் நாம் நீராடுவர்களாக ஆனோம்.

விளக்கம் - இங்கு உள்ள நிம்நம் என்ற பதம் ஆழமாக உள்ள குளம் என்பதைக் காட்டுகிறது. குளம் போன்று ஆழம் காண இயலாத குணங்கள் கொண்டவனாக நம்பெருமாள் உள்ளான். குளங்களில் தாமரை மலர்கள் நறுமணம் சேர்த்தபடி இருக்கும். இங்கு, தாமரை மலரில் பிறந்தவளான ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் நம்பெருமாளுக்கு நறுமணம் சேர்க்கிறார்.

66. ஸிம்ஹாஸநே கமலயா க்ஷமயா ச விச்வம்
ஏக ஆதபத்ரயிதும் அஸ்மத் அஸ்ஸந் நிஷண்ணம்
லக்ஷம் ஸ்வயம்வர ஸநாதித யௌவநஸ்ரீ
ஸௌந்தர்ய ஸம்பத் அவலிப்தம் இவ ஆலிஹீய

பொருள் - அனைத்து உலகங்களையும் தனது ஒரு ஆட்சிக் குடையின்கீழ் இருக்கும்விதமாக, மஹாலக்ஷ்மியோடும், பூதேவியோடும் சிங்காசனத்தில் வீற்றுள்ளான். எனது உயிராக அவனே உள்ளான். ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் சேர்த்தி மூலம் கிட்டப்பெற்ற இளமை, அழகு, ஐச்வரியம் ஆகியவற்றால் கர்வத்துடன் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட நம்பெருமானை நான் எப்போதும் அனுபவிப்பேனாக.

67. ஆபாத முலமணி மௌலி ஸமுல்லஸந்த்யா
ஸ்வாதந்த்ய ஸௌஹ்ருத தரங்கிதயா அங்கபங்க்யா
ஸக்ச்யம் ஸமஸ்தஜந சேதஸி ஸந்ததாநம்
ஸ்ரீரங்கராஜம் அநிமேஷம் அனுஸ்ரியாஸ்ம்

பொருள் - நம்பெருமானின் திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடிவரை உள்ள ஒவ்வொரு அவயவங்களிலும் அவனது மேன்மையும், நீர்மைக் குணமும் அலைமோதியபடி உள்ளன. அவை அனைவரது நெஞ்சங்களிலும் பாய்ந்து, அவன் மீது பெருத்த காதலை உண்டாக்குகின்றன. அப்படிப்பட்ட நம்பெருமானை நாம் நமது கண்கள் இமைக்காமல் கண்டு வணங்குவோமாக.

விளக்கம் - கடந்த ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அருகில் உள்ளதால் கர்வத்துடன் உள்ளான் என்று கூறினார். இதனால் நமக்கு ஓர் ஜயம் உண்டாகலாம். இவ்விதம் கர்வத்துடன் உள்ள ஒருவனை நம்மால் எளிதாக நெருங்க இயலுமா? அதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் - அவன் தனது ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் பெருமளவு ஆகர்ஷணத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். இவை நம்மை தானாகவே வலிய அவனிடம் இழுத்துச் செல்கின்றன என்றார். கண் இமைக்கும் நேரம் கூட அவனைக் காணாமல் இருந்து விடக்கூடாது என்னும் நயம் காண்க.

68. க்ஷிதி கமல நிவாஸா கல்பவல்லீ ஸல்லீ
உல்லுடந தச திசா உத்யத் யௌவந ஆரம்ப ஜ்ரும்ப:
சீரமம் அபஹரதாம் மே ரங்கதாமா இதி
தத்தத்வரமய பல நம்ர: பத்ரல: பாரிஜாத:

பொருள் - பூதேவி, ஸ்ரீதேவி என்னும் கற்பகக் கொடிகள் நம்பெருமாளை ஆலிங்கனம் செய்தபடி உள்ளன. இதனால் இவனது யௌவனமானது பத்துத் திசைகளிலும் நிலைபெற்றுள்ளது. இப்படிப்பட்ட யௌவனம் என்னும் இலைகளால் நிரப்பப்பட்டு, அவரவர்களின் பலன்கள் என்னும் பழங்களின் கனத்தால் தாழ்வாக நிற்கும் பாரிஜாதமாக நம்பெருமாள் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அந்த மரம் எனது ஸம்ஸாரக் களைப்பைத் தீர்க்கவேண்டும்.

விளக்கம் - இங்கு நம்பெருமாளை கற்பக மரமாகவும், இரு பிராட்டிகளை அந்த மரத்தில் படரும் கற்பகக் கொடிகளாகவும் உருவகம் செய்தார். இளமைப்பருவம் (யௌவனம்) என்பது நாள் செல்லச்செல்ல தளர்வதுண்டு. ஆனால் இவனுடைய யௌவனம் என்பது நிலையாக உள்ளது. ஒரு மரத்தில் உள்ள கிளைகள், அவற்றில் உள்ள பழங்களின் பாரம் தாங்காமல் தாழ்ந்து இருக்கும். அதுபோன்று இவன் அவரவர்களின் பலன் என்னும் பழங்களை அளித்தபடி தாழ்ந்து நிற்கிறான்.

69. ஸம்பாஷமாணம் இவ ஸம்வ வசம் வதேந
மந்தஸமிதேந மதுரேண ச விக்ஷணேந
திவ்ய அஸ்த்ர புஷ்பித சதுர்புஜம் அதி உதாரம்
ரங்க ஆஸ்பதம் மம கப ஆச்ரயம் ஆச்ரயாணி

பொருள் - அனைவரையும் வசியம் செய்து, தன்பக்கம் கவர்ந்திழுக்கவல்லது, இனிமையான புன்னைகையுடன் கூடியது, தனது கனிவான பாரவை மூலம் காண்பவர்களிடம் ஏதோ பேசத் துடிப்பது போன்று உள்ளது - இப்படிப்பட்ட அழகான திருமுகம் கொண்டவன் நம்பெருமாள். திவ்ய ஆயுதங்கள் என்னும் மலர்கள் மலர்ந்த நான்கு திருக்கைகள் கொண்டவன், எல்லையற்ற உதார குணம் உடையவன், நான் சென்று சேர எளிதான புகலிடமாக உள்ளவன், நன்மையை அளிக்கவல்ல ஸ்ரீரங்க விமானத்தின் கீழ் நின்றவன் - இப்படிப்பட்ட நம்பெருமாளை நான் அண்டுவேனாக.

70. ஏதே சங்க்க கதா ஸுதர்சந ப்ருத: க்ஷேமங்கரா: பாஹவ:
பாத த்வந்த்வம் இதம் சரண்யம் அபயம் பத்ரம் ச வ: ஹே ஜநா:
இதி ஊசஷி அபயமகரே கரதலே ஸ்மரேண வக்த்ரேண தத்
வ்யாகுர்வந இவ நிர்வஹேத் மம துரம் ஸ்ரீரங்க ஸர்வம் ஸஹ:

பொருள் - மக்களே. இந்தத் திருக்கரங்கள் சங்கு, கதை, சக்கரம் ஆகியவற்றை ஏந்தியபடி உள்ளன. இவை உங்களுக்கு எப்போதும் க்ஷேமம் அளிப்பவையாகும். இந்த அழகான இணைந்த திருவடிகள், நீங்கள் வந்து புகல்வதற்கு ஏற்றதாகவும், அபயம் அளிப்பதாகவும், நன்மைகள் அளிப்பதாகவும் உள்ளது - இப்படியாக, அபய முத்திரையுடன் கூடிய நம்பெருமானின் திருக்கரம் அறிவித்தபடி உள்ளது. இந்த விவரங்களை தன்னுடைய புன்னகை ததும்பும் அழகான திருமுகத்தினால் ஆமோதித்து, அதற்கு மேலும் விளக்கம் அளிக்க முற்படுவது போன்று நம்பெருமாள் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட திருவரங்கள், எனது பாரங்களை தானே நிர்வாகம் செய்வானாக.

விளக்கம் - நம்பெருமானின் அபயஹஸ்தம் நம்மைப் பார்த்து - மக்களே. மற்று முன்று திருக்கரங்கள் உங்களைக் காக்க ஆயுதம் ஏந்தியுள்ளன, அவை உங்களுக்கு அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கவல்லது, இவனுடைய திருவடிகள் உங்களுக்கு ஏற்ற புகலிடமாக உள்ளன - என்று கூறுவது போன்று உள்ளது. இந்தக் கருத்தை நம்பெருமானின் திருமுகமானது ஏற்று, அந்தக் கருத்துக்கு மேலும் வ்யாக்யானம் செய்வதாக உள்ளது.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 7)

அதிகரணம் - 5 - உபயலிங்க அதிகரணம்

உடல்களின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மமாகிய பரமாத்மா உள்ளபோதிலும், அந்த உடல்களின் தோஷங்கள் (குற்றம், குறைபாடுகள்) பரமாத்மாவை அண்டுவதில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-2-11 ந ஸ்தாநத: அபி பரஸ்ய உபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி

பொருள் - இருக்கும் இடங்கள் காரணமாக பரமாத்மாவிற்குத் தாழ்வு ஏற்படுவதில்லை, காரணம் ப்ரஹ்மம் தாழ்வு இல்லாமலும், உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது என ச்ருதிகளும் ஸம்ருதிகளும் கூறுகின்றன.

பாஷ்யம் - ஸம்ஸாரத்தின் மீது வைராக்யம் (பற்றுதல் நீக்கம்) ஏற்படும்பொருட்டு, ஜீவனுக்கு உண்டாகும் தோஷங்களான உறக்கம் போன்றவை இதுவரை கூறப்பட்டன. இனி ப்ரஹ்மத்தை அடைவதில் விருப்பம் உண்டாகும் பொருட்டு - ப்ரஹ்மம் தாழ்வுகள் அற்றது, உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் உடையது என்று கூற உள்ளார்.

சந்தேகம் - உறக்கம் முதலான நிலைகளின் உள்ள ஜீவனுக்கு அந்தந்த உடல்களில் உள்ளதால் ஏற்படும் தோஷங்கள் கூறப்பட்டன. இத்தகைய நிலையுடன் கூடிய ஜீவன்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவையும் இந்தத் தோஷங்கள் பாதிக்குமா?

பூர்வபக்ஷம் - நிச்சயமாக பாதிப்பு ஏற்படுத்தும் (பரமாத்மாவும் அத்தகைய தோஷங்களைப் பெறுவான்). எப்படி? உடல் தொடர்பு காரணமாகவே ஆகும்.

எதிர்வாதம் - இவ்விதம் கூறுவதை ஏற்க இயலாது. கீழே உள்ள ப்ரஹ்ம சூத்திரங்கள் காண்க:

- ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (1-2-8) - ஸம்போக ப்ராப்தி: இதிசேத் ந வைசேஷ்யாத் - சுகதுக்கங்களை பரமாத்மா அனுபவிக்க வேண்டிவரும் என்பது சரியல்ல, பரமாத்மா உள்ளதன் காரணம் வேறு.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-3-6) - ஸ்தித்யதநாப்யாம் ச - இருப்பதாலும் உண்பதாலும்.

முதலில் கூறப்பட்ட (1-2-8) சூத்திரத்தின்படி, பரமாத்மா உடலுக்குள் உள்ள காரணம், அந்த உபாஸகன் தன்னை அண்டுவதற்காகவே ஆகும், ஜீவன் உடலில் உள்ள காரணம், கர்மபலனை அனுபவிக்கவே ஆகும். ஆக இருவரும் ஓர் உடலில் உள்ளதன் காரணங்கள் வெவ்வேறானவை ஆகும். அடுத்த சூத்திரம் முண்டக உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ஒரு மரத்தில் உள்ள ஒரு பறவைகளில், ஒன்று பழங்களை உண்கிறது, மற்றது பார்த்தபடி உள்ளது. இங்கு ஒரு பறவை ஜீவன் ஆவான் - இவன் கர்மபலன் என்ற பழங்களை உண்கிறான். மற்றொரு பறவை பரமாத்மா ஆவான் - இவன் ஏதும் செய்யாமல் அமர்ந்துள்ளான்.

இவற்றின் மூலம், பரமாத்மா கர்மவசப்படாமல் உள்ளதால், எந்தவிதமான தோஷத்தாலும் பாதிக்கப்படாமல் உள்ளான் என்று அறியலாம். இப்படி உள்ளபோது பல்வேறு நிலைகளின் தொடர்பால் பரமாத்மாவிற்குத் தோஷம் ஏற்படுகிறது என எவ்விதம் கூற இயலும்?

பூர்வபுகூம் - கூறுவோம். புண்ணிய பாவங்களின் பலன் மூலம், மனித வாழ்வின் இலட்சியமான (புருஷார்த்தம்) மோட்சத்திற்கு எதிர்த்தட்டான உடல் தொடர்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இதனை ப்ரஹ்ம சூத்திரம் (3-2-5) - தேஹயோகாத் வா - என்று விளக்கியது. இதன் மூலம் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் உடல் தொடர்பு என்பது அவனது புருஷார்த்தத்தை தடுக்கவே செய்கிறது எனலாம். இல்லையென்றால், கர்மமே நேரடியாகத் தனது பலன்களை அளித்துவிடும், உடல் அவசியம் இல்லை எனலாம் அல்லவோ? ஆகவே பரமாத்மா கர்ம வசப்படவில்லை என்றாலும், அசுத்தம் நிறைந்த உடல் தொடர்பு என்பதே அவனுக்குத் தோஷமாகிறது. உடலில் உள்ள ஜீவாத்மாவை நியமிக்கும் பொருட்டு, தானாகவே உடலில் புகுந்தாலும், அபுருஷார்த்தம் (புருஷார்த்தம் என்பதன் எதிர்ப்பதம்) என்பது ஏற்படவே செய்யும். தானாகவே முத்திரம் உள்ள சாக்கடையில் குதித்தால், நாற்றம் ஏறாது போகுமோ? பரமாத்மா என்பவன் இந்த உலகின் காரணம், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம், அனைத்தும் அறிந்தவன் என்று இருந்த போதிலும், கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல உபநிஷத் வரிகளின் மூலம், அவன் அந்தந்த பொருளில் உள்ளதால், அவற்றின் தோஷம் அவனுக்கு ஏற்பட்டே தீரும் எனலாம்.

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - ப்ருத்வி (பூமி) யில் உள்ளான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - ய: ஆத்மநி திஷ்டந் - ஜீவாத்மாவில் உள்ளான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-18) - ய: சகூஷு திஷ்டந் - கண்களில் உள்ளான்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-23) - ய: ரேதஸி திஷ்டந் - விந்துவில் உள்ளான்.

ஸித்தாந்தம் - இது போன்று பல இடங்களில் உள்ளதாலும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அபுருஷார்த்தம் ஏற்படுவதில்லை. ஏன்? அனைத்து ச்ருதிகளும், ஸ்ம்ருதிகளும் ப்ரஹ்மத்தை உபயலிங்கம் என்று கூறுகின்றன. இதன் பொருள் - ப்ரஹ்மமானது எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றது. உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்கள் உடையது என்பதாகும். இவ்விதம் ப்ரஹ்மம் இரு தன்மைகள் கொண்டதாக இருப்பதைக் கீழே உள்ள பல ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வரிகள் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளலாம்:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-1-5) - அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யு: விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - பாவம் அற்றவன், கீழ்த்தன்மை அற்றவன், மரணம் அற்றவன், துயரம் அற்றவன், பசி அற்றவன், தாகம் அற்றவன், தனது விருப்பங்கள் எப்போதும் கைகூடப் பெற்றவன், தளராத உறுதி உடையவன்.
- விஷ்ணு புராணம் (6-5-84, 85) - ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோஸௌ ஸ்வசக்திலேசாத்ருத பூதவர்க்க: தேஜோ பல ஐச்வர்ய மஹாவபோத ஸ்வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி: பர பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதய: ஸந்தி பராவரேசே - இவன் அனைத்துத் திருக்கல்யாண குணங்களும் உடையவன், தனது சிறு ஸங்கல்பம் மூலமே அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டி செய்பவன், தேஜஸ், பலம், செல்வம், ஞானம், வீர்யம், சக்தி என்னும் ஆறு இன்றியமையாத குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவன், அனைத்து உயர்ந்தவர்களிலும் உயர்ந்தவன், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதவன்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-22-51) - ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ணுவாக்யம் பரமபதம் - தவிர்க்கப்படவேண்டிய அனைத்தும் இல்லாத உயர்ந்த இடமானது விஷ்ணுவின் ரூபம்.

3-2-12 பேதாத் இதி சேத் ந ப்ரத்யோகம் அதத் வசநாத்

பொருள் - சரீர தொடர்பு காரணமாக ஜீவனுக்குத் தோஷங்கள் உண்டாவது போன்று பரமாத்மாவுக்கும் ஏற்படலாம் அல்லவா என்று கேட்டால் - ஏற்படாது, சரீர தொடர்பு பற்றிக் கூறப்படும் இடங்களிலும் பரமாத்மா தோஷம் அற்றவன் என்றே கூறப்படுகிறான்.

பூர்வபக்ஷம் - ச்ருதிகளில் உள்ள ப்ரஜாபதி வாக்யங்கள் மூலம், ஜீவனும் - அபஹதபாப்மா - பாவம் அற்றவன் - போன்ற தன்மைகள் கொண்டவன் என்று அறிய முடியும். ஆயினும் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் தேவர்கள் போன்ற உடல் தொடர்பு காரணமாகவும், பல்வேறு நிலைகள் காரணமாகவும் தோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. இதே போன்று - பாவம் அற்றவன், தோஷங்கள் அற்றவன், திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவன் என்று கூறப்படும் பரமாத்மாவும், சரீர தொடர்பு காரணமாகத் தோஷங்கள் மற்றும் அபுருஷார்த்தம் கொண்டவன் என்று கூறலாம், இது தவிர்க்க முடியாதது என்றும் கூறலாம் அல்லவா?

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. அவன் அது போன்று பாதிக்கப்படாதவன் என ஒவ்வோர் இடத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் - ப்ருதிவியில் உள்ளவன், (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் - ஆத்மாவில் உள்ளவன் - என்று கூறும் ஒவ்வொரு வரியிலும், ஸ தே ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - அந்தப் பரம்பொருளே மரணம் மற்ற தோஷங்கள் அற்றவனாக, உனக்குள் உள்ளான் - என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம், தானாகவே உடலில் புகுந்து நியமனம் செய்தபடி இருந்தாலும், அந்தந்த பொருள்களில் தொடர்பு காரணமாக பரமாத்மாவிற்கு, அந்தப் பொருள்களின் தோஷங்கள் ஏற்படாது என்று கூறப்படுகிறது. ஆனால் ஜீவனுக்கு, அவனது கர்ம தொடர்பு காரணமாக, அவனுடைய ஸ்வரூபம் மறைக்கப்பட்டு விடுகிறது. இதனை ப்ரஹ்மசூத்திரம் (3-2-4) - பராபித் யாநாத் து திரோஹிதம் - என்ற சூத்திரத்தில் நிரூபிக்கக் கண்டோம்.

பூர்வபக்ஷம் - தானாகவே விரும்பி முத்திரம் உள்ள சாக்கடை ஒன்றில் விழுந்தால், நாற்றம் அண்டாது போகுமா என்று நாம் முன்னரே கேட்டோம் அல்லவா?

ஸித்தாந்தம் - இது பொருத்தமான வாதம் அல்ல. சேதனப் பொருள்களான ஜீவனுக்கு மட்டும் அல்ல, அசேதனப் பொருள்கள் கூட இயற்கையாகவே தாழ்வுகள் உள்ளது என்று கூற முடியாது. கர்மத்தின் வசத்தில் அகப்பட்ட ஜீவன்களுக்கு, அந்தக் கர்மங்களின் தன்மைக்கு ஏற்றபடியும், ஸர்வேச்வரனின் ஸங்கல்பத்தின்படியும் ஒரே அசேதனப் பொருள் ஒரு காலகட்டத்தில் ஒரு சிலருக்கு இன்பம் அளிப்பதாகவும், மற்றொரு காலத்தில் துன்பம் அளிப்பதாகவும் உள்ளது. தாழ்வு அல்லது தோஷம் என்பது அசேதனப் பொருள்களின் இயல்பான தன்மை என்று வைத்துக்கொண்டால், அந்தப் பொருள் எப்போதும், அனைவருக்கும் இன்பத்தையோ அல்லது துன்பத்தையோ மட்டுமே ஏற்படுத்தியபடி அல்லவா இருக்க வேண்டும்? ஆனால் இவ்விதம் இருப்பதில்லை அல்லவோ? இதனை விஷ்ணுபுராணம் (2-6-46, 48) கீழே உள்ளபடி கூறியது:

நரகஸ்வர்க ஸம்ஜ்ஞே வை பாப புண்யே த்விஜோத்தம
வஸ்து ஏகம் ஏவ துக்காய ஸுகாய ஈர்ஷ்யாகமாய ச
கோபாய ச யத: தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத:
தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புந: துக்காய ஜாயதே
தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே
தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம்

இதன் பொருள் - உயர்ந்த ப்ராம்மணரே. பாவம் என்பது நரகம் என்றும், புண்ணியம் என்பது ஸ்வர்க்கம் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஒரே பொருள் ஒருவனுக்கு இன்பம் உண்டாகவும், மற்றொருவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படவும், மற்றொருவரின் பொறாமைக்கும், வேறு ஒருவரின் கோபத்திற்கும் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே அந்தப் பொருளின் தன்மை இன்னதுதான் என்று எவ்விதம் கூற முடியும்? ஒரே பொருள் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு நேரத்தில் இன்பத்திற்குக் காரணமாகவும், மற்றொரு நேரத்தில் துன்பத்திற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது. ஆகவே துன்பத்தை மட்டுமே

இயல்பாக உடையது, இன்பத்தை மட்டுமே இயல்பாக உடையது என்று கூறும்படி எந்த ஒரு பொருளும் இருப்பதில்லை - என்பதாகும்.

ஆகவே ஜீவன் கர்மவசப்பட்டவனாக உள்ளதால், அந்தந்த கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி, அந்தந்த உடல்களின் தொடர்பு என்பது தாழ்வை ஏற்படுத்தக் கூடும். ஆனால் சுதந்திரமாக உள்ள பரமாத்மா, கர்மவசப்படாமல் உள்ளதால், அந்த உடல் தொடர்பு என்பது அவனுடைய லீலைகளுக்கு இடமாக மட்டுமே இருக்கும்.

3-2-13 அபி ச ஏவம் ஏகம்

பொருள் - முண்டக உபநிஷத்தில் இவ்விதமாகவே ஓதுகின்றனர் (பரமாத்மா தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவன் என்று ஓதுகின்றனர்).

பாஷ்யம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் ஸித்தாந்தம் தொடர்க்கிறது). ஒரே உடலில் ஜீவனும் பரமாத்மாவும் உள்ளபோதிலும், ஜீவாத்மாவை நியமிக்கும் தன்மை போன்றவற்றால், பரமாத்மாவுக்குத் தோஷம் ஏற்படுவதில்லை என்றும், ஜீவனுக்கு மட்டுமே தாழ்வு உண்டாகிறது என்றும் கூறுகின்றனர். இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) - த்வா ஸுப்ரணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அந்சநந் அந்ய: அபிசாகசீதி - அழகிய இறகுகள் கொண்ட இரு பறவைகள் (ஜீவாத்மா, பரமாத்மா), ஒரே குணம் கொண்டவையாக, ஒன்றை விட்டு ஒன்று பிரியாமல் நட்புடன் ஒரு மரத்தில் (உடல்) எப்போதும் உள்ளன, அவைகளில் ஒன்று மட்டும் (ஜீவன்), அந்த மரத்தின் பழங்களை (கர்மபலன்) சுவைத்தபடி உள்ளது, மற்றொரு பறவை (பரமாத்மா) அதனை உண்ணாமல் பார்த்தபடி உள்ளது - என்று கூறியது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா அனுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - நானே (பரமாத்மா) என்னை அந்தர்யாமியாக உடைய பல ஜீவன்களில் புகுந்து, நாம ரூபங்களை ஏற்படுத்துகிறேன் - என்று கூறப்பட்டது. இதன்படி ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட ஜீவன், அசேதனப் பொருள்களில் வ்யாபிக்கும் போது, அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு தேவன், மனிதன் போன்ற உருவங்களும், அவற்றின் பெயர்களும் ஏற்பட்டே ஆகவேண்டும். அதன் பின்னர் - ப்ரஹ்மணோ யஜேத - ப்ராம்மணன் யாகம் செய்யவேண்டும் - போன்ற கர்மங்கள் தவிர்க்க இயலாது. ஆக கர்மவசப்படுதல் என்பது பரமாத்மாவிற்கும் ஏற்பட்டே தீரும். இதற்கு ஸித்தாந்தமாக அடுத்த சூத்திரம் உள்ளது.

3-2-14 அருபவதேவ ஹி தத் ப்ரதாநத்வாத்

பொருள் - அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வதாக ப்ரஹ்மம் ரூபம் அற்றது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்குரியது) - தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்ற பல உடல்களில் ப்ரஹ்மம் புகுந்தபோதும், சரீரம் (உடல்) இல்லாத தன்மை உடையதே ஆகும் (அருபவதேவ). இதன் கருத்து - கர்மம் காரணமாக ஜீவனுக்கு உடல் தொடர்பு ஏற்படுவது போன்று, ப்ரஹ்மத்திற்குக் கிடையாது என்பதாகும். ஏன்? காரணம் அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வது ப்ரஹ்மம் என்பதால் ஆகும். அனைத்தின் உள்ளும் ப்ரஹ்மம் புகுந்தபடி உள்ளபோதிலும், தான் புகுந்த உடலின் நாம ரூபங்களால் பாதிக்கப்படுவதில்லை. இதனைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-14-1) - ஆகாசோ வை நாமரூபயோ: நிர்வஹிதா தே யதந்தரா தத் ப்ரஹ்ம - ஆகாசம் என்று கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் ஜீவர்களுக்கு நாமரூபங்கள் அளிக்கிறது, ஆயினும் அந்த நாம ரூபங்களால் தீண்டப்படாமல் எது உள்ளதோ அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்றது.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ருத்வீ போன்றவற்றைத் தனது உடலாக உடையதால் ப்ரஹ்மம் அவற்றுக்கு அந்தர்யாமி என்று கூறுகிறீர்கள். அப்படி என்றால், ப்ரஹ்மம் உடல் அற்றது என்றும் எவ்விதம் கூற இயலும்? அருபவத் என்று கூறுவது எப்படி?

ஸித்தாந்தம் - கூறுகிறோம். ஜீவன் அந்தந்த உடலில் இருந்தபடி அந்த உடல் தொடர்பு மூலமாக ஏற்படும் சுகதுக்கங்களைத் தானும் அனுபவித்தபடி உள்ளான். இதனால் அவனுக்கு உடல் தொடர்பு உள்ளது என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் ப்ரஹ்மம்

அந்தந்த உடல்களில் உள்ளபோதும், சுக துக்கங்களால் பாதிப்படைவதில்லை என்பதால் உடல் தொடர்பு அற்றது, சரீரம் அற்றது என்று கூறப்பட்டது.

(கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தின் முடிவில் கூறப்பட்ட - ப்ரஹ்மணோ யஜேத - என்பதை விளக்க உள்ளார்) - உபநிஷத்துகளில் கூறப்படும் விதிவரிகளும், தள்ளப்பட வேண்டிய செயல் பற்றிய வரிகளும் கர்மவசப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எனவே இந்த வரிகள் கர்மவசப்படாத ப்ரஹ்மத்திற்குப் பொருந்தாது. ஆகவே ப்ரஹ்மம் என்பது சரீரம் அற்றது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆக அனைத்தின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் உள்ளபோதிலும், தோஷங்களால் தீண்டப்படாமலும், உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் பொருந்தியதாகவுமே உள்ளது.

பூர்வபக்ஷம் - தைத்திரீய உபநிஷத் (1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரஹ்ம - உண்மையானது, ஞானம் நிறைந்தது, எல்லையற்றது ப்ரஹ்மம் - என்று கூறியது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மமானது வேறு எந்தவிதமான விசேஷ தன்மைகளும் இல்லாமல், ஒளிர்மமாக மட்டுமே உள்ளது என்று அறியலாம். ஆனால் ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள அனைத்தும் அறிந்தவன் (ஸர்வஜ்ஞன்), ஸத்யஸங்கல்பன், உலகின் காரணம் (ஐகத் காரணம்), அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமி, விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறியபடி உள்ளவன் (ஸத்யகாமன்) போன்ற தன்மைகள் அனைத்தும் மறுக்கப்பட்டன அல்லவா? எங்கு என்றால் ப்ரஹ்ம உபநிஷத் (4-2-4) - நேதி நேதி - இது இல்லை, இது இல்லை - என்று மறுத்தது அல்லவா? ஆக ப்ரஹ்மம் என்பது தோஷங்கள் அற்றது என்று வேண்டுமானால் கூறலாம், உயர்ந்த கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடம் என்று எவ்விதம் கூறலாம்? இதற்கு ஸித்தாந்தமாக அடுத்த சில சூத்திரங்கள் உள்ளன.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ வேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (பகுதி - 7)

5. தத்த்வ த்ரய சிந்தந அதிகாரம்

ப்ரக்ருதி ஆத்மா ப்ராந்தி: களதி சித் அசித் லக்ஷண தியா
ததா ஜீவ ஈச ஐக்ய ப்ரப்ருதி கலஹ: தத் விபஜனாத்
அத: போக்தா போக்யம் தத் உபய நியந்தா நிகமை:
விபக்தம் ந: தத்த்வத்ரயம் உபதிசந்தி அக்ஷத்திய:

பொருள் - சேதன அசேதனங்களைப் பற்றிய அறிவு உண்டாகும்போது, ஆத்மா என்பது உடலும் இந்த்ரியங்களுமே என்றுள்ள மயக்கம் நீங்கிவிடும். ஜீவனும் ஈச்வரனும் ஒன்று என எண்ண வைக்கும் தவறான வாதங்கள், அந்த இரண்டின் (ஜீவன், ஈச்வரன்) தன்மைகள் உணரப்படும்போது மறைந்துவிடும். இத்தகைய தவறான எண்ணங்கள் நீங்கும்விதமாக, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மூன்று தத்துவங்களை நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு உபதேசம் செய்கின்றனர். இவையாவன - சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பவன் சேதனன் (போக்தா), அவனால் அனுபவிக்கப்படுவது அசேதனம் (போக்யம்), இவை இரண்டையும் நியமித்தபடி உள்ளவன் ஈச்வரன் (நியந்தா) - என்பதாகும்.

தத்த்வ த்ரயமும், இதனை அறியவேண்டிய காரணமும்

ஸம்பந்தமும் அர்த்தபஞ்சகமுங்கூட ஆறு அர்த்தமறிய வேண்டியிருக்க, இவற்றில் ஏகதேசமான தத்த்வத்ரயத்தை முழுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்து அறியவேண்டுமென்று ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துப் போருகைக்கு அடியென்னென்னில் - அதுக்கடி ப்ரக்ருதி ஆத்ம க்ரமமும், ஸ்வதந்த்ர ஆத்ம க்ரமமும், இதுக்கு நிதானமான அநீச்வரவாதருசியுமான மஹாவிரோதிகளை முற்படக் கழிக்கப் ப்ராப்தமாகை. இத்தை நினைத்து போக்த்ரு போக்ய நியந்த்ருபுத்தாலே சாஸ்த்ரங்களிலே தத்த்வ விவேகம் பண்ணுகிறது.

விளக்கம் - அர்த்தபஞ்சகம் மற்றும் ஜீவ-ஈச்வர உறவு என்பது சரீர-ஆத்ம உறவு என்னும் கருத்துடன் கூடிய ஆறு தத்வங்கள் முழுக்ஷுவால் அறியப்படவேண்டியவை ஆகும். இங்கு கூறப்படும் மூன்று தத்வங்களும், இந்த ஆறு தத்வங்களிலேயே அடங்கிவிடுகின்றன. அப்படி உள்ளபோது, இவற்றை நமது ஆசார்யர்கள் ஏன் சிறப்பித்துக் கூறவேண்டும் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்குக் காரணம் - உடலே ஆத்மா என்ற மயக்கம், ஜீவன் சுதந்த்ரமானவன் - என்ற மயக்கங்கள் நீங்கவேண்டும் என்பதற்காகும். இந்த மயக்கங்கள் உண்டாகக் காரணம், எம்பெருமான் இல்லை என்று எண்ணுவதே ஆகும். இவை அனைத்துமே மோக்ஷத் தடைகள் ஆகின்றன. ஆகவே சாஸ்த்ரங்கள் தத்த்வங்களை மூன்றாகப் பிரித்தன - அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படுவது, இவை இரண்டையும் நியமிப்பவன் - என்பதாகும்.

இவற்றில் வைத்துக் கொண்டு அசேதனா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவீக்ரியா த்ரிகுணா கர்மிணாம் ஷ்ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதே ருபமுச்யதே அநாதிர்பகவாந் காலோ நான்தோ அஸ்ய த்விஜ வித்யதே, கலா முஹூர்த்தாதி மயச்ச காலோ ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது:, ஞானானந்தமயா லோகா:, காலம் ஸ பசதே தத்ர ந

காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: இத்தயாதிகளிலே த்ரிகுண கால சுத்த ஸத்வரூபங்களான த்ரிவித அசேதனங்களுடைய ஸ்வபாவஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - இவற்றில் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களான அசேதனங்கள் முன்று வகைப்படும் - ஸத்வ, ரஜோ, தாமஸ குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்தஸத்வம் - என்பதாகும். இவற்றில் ப்ரக்ருதியின் தன்மை பரம ஸம்ஹிதையில் (2) - அசேதனா பரார்த்தா ச நித்யா ஸததவிக்ரியா த்ரிகுணா கர்மிணாம் ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூபமுச்சயதே - ப்ரக்ருதி அறிவற்றது, எப்போதும் மற்றவர்களுக்காகவே உள்ளது, தனது ஸ்வரூபம் அழியாமல் உள்ளது, எப்போதும் மாறியபடி உள்ளது, ஸத்வம் முதலான முன்று குணங்கள் கொண்டது, கர்மம் இயற்றும் ஜீவன்களுக்கு கர்மத்தின் பலனை அனுபவிக்கும் சரீரமாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது. அடுத்து காலத்தின் தன்மை குறித்து விஷ்ணு புராணம் (1-2-26) - அநாதிர்பகவாந் காலோ நான்தோ அஸ்ய த்விஜ வித்யதே - பகவான் என்று அவனுக்குச் சரீரமாக உள்ள காலத்திற்கு தொடக்கமும் இல்லை, முடிவும் இல்லை - என்றது. மேலும் காலம் குறித்து விஷ்ணு புராணம் (4-1-84) - கலா முஹூர்த்தாதி மயச்ச காலோ ந யத்விபூதே: பரிணாமஹேது - வினாடி, முஹூர்த்தம் என்று அழைக்கப்படும் காலமானது, எம்பெருமானின் நித்யவிபூதியில் எந்தவிதமான மாற்றங்களையும் உண்டாக்குவதில்லை - என்றது. அடுத்து சுத்தஸத்வம் விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதிக்கு அப்பால் (நித்யவிபூதி) உள்ள அனைத்தும் (அசேதனங்களாக உள்ளபோதிலும்) சுத்த ஸத்வத்தால் ஆனவை. ஆகவே இவை - ஞானானந்தமயா லோகா - ஞானமும் ஆனந்தமும் நிறைந்தவையாக உள்ளன. மேலும் மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (196-9) - காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: - நித்யவிபூதியில் பகவான் காலத்தை நிரணயிக்கிறான், அங்கு காலமானது எந்த மாறுபாடுகளையும் ஏற்படுத்துவதில்லை - என்றது. இப்படியாக ப்ரக்ருதி, காலம், சுத்த ஸத்வம் ஆகிய முன்று அசேதனங்களின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டன.

புமாந் ந தேவோ ந நர:, நாயம் தேவோ ந மர்த்யோ வா, கூரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த: அகூர உச்சயதே, யத்வை பச்சயந்தி ஸூரய: இத்தயாதிகளாலே த்ரிவித ஜீவர்களுடைய ப்ரகாரம் விவேகிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் - ஜீவனைப் பற்றிக் கூறுகையில் விஷ்ணு புராணம் (2-13-98) - புமாந் ந தேவோ ந நர: - மனிதனும் அல்லன், தேவனும் அல்லன் - என்றும், நாயம் தேவோ ந மர்த்யோ வா - தேவனும் அல்லன், மனிதனும் அல்லன் - என்றும் கூறப்பட்டது. ஜீவன்கள் முன்று பிரிவில் அடங்குவர். முதல் இரண்டு பிரிவுகள் - பத்தர் மற்றும் முக்தர் ஆவர். இதனை ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (15-16) - கூரஸ்ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த: அகூர உச்சயதே - கர்மத்திற்கு வசப்பட்ட அனைத்தும் கூர்ம என்பதாகும், கர்மவசப்படாமல் உள்ளவை முக்தாத்மா அல்லது கூடஸ்தம் என்பதாகும் - என்று கூறியது. முன்றாவது பிரிவினரைப் பற்றி விஷ்ணு புராணம் (1-6-39) - யத்வை பச்சயந்தி ஸூரய - நித்யஸூரிகள் பார்த்தபடி உள்ள இடம் - என்று நித்யஸூரிகளைக் கூறியது. இப்படியாக ஜீவ தத்வத்தின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டன.

ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வக்ருத் ஸர்வம் சக்தி ஞான பல, க்லம தந்த்ரீ பய க்ரோத காமாதிபிரஸம்யுத: இத்தயாதிகளாலே ஈச்வர ஸ்வபாவம் உபதிஷ்டமயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்து முன்றாவது தத்துவமான ஈச்வர தத்துவம் விளக்கப்படுகிறது. விஷ்ணு புராணம் (5-1-47) - ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வக்ருத் ஸர்வம் சக்தி ஞான பல - அனைத்தும் அவனே, அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைத்து சக்தி, ஞானம், பலம், செல்வம் உள்ளவன் - என்றது. மேலும் விஷ்ணு புராணம் (5-1-48) - க்லம தந்த்ரீ பய க்ரோத காமாதிபிரஸம்யுத: - அவன் களைப்பு, சோம்பல், பயம், கோபம், காமம் அற்றவன் - என்றது. இப்படியாக ஈச்வர ஸ்வபாவம் விளக்கப்பட்டது.

இவ் ஈசோசிதவ்ய ரூபமான தத்த்வத்ரயம் நிற்கும் நிலையை ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதன அசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் என்று சுருங்க அருளிச் செய்தார். த்ரிவிதசேதனரென்றது பத்தரையும், முக்தரையும், நித்யரையும், த்ரிவித அசேதனமென்றது த்ரிகுணத்ரவ்யத்தையும் காலத்தையும், சுத்தஸத்த்வமான த்ரவ்யத்தையும்

விளக்கம் - இப்படியாக ஈசுவரனையும், அவனால் நியமிக்கப்படுபவற்றையும் நமது ஆசார்யர்கள் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு அருளிச் செய்தனர் (எம்பெருமானாரின் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், ஆளவந்தாரின் ஆத்மஸித்தி) - ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதன அசேதன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் - முன்று விதமான சேதனர்கள், முன்று விதமான அசேதனங்கள் ஆகியவற்றின் தன்மை (ஸ்வரூபம்), இருப்பு (ஸ்திதி) மற்றும் செயல்பாடு (ப்ரவ்ருத்தி) என்னும் இவையும், அவற்றின் வேறுபாடுகளும் தன்னைச் சார்ந்து இருக்கும்படி உள்ளான் - என்றனர். த்ரிவித சேதனம் என்பது - பந்தத்தில் உள்ள பத்தர்கள், மோக்ஷம் பெற்ற முக்தர்கள், நித்யசூரிகள் ஆகியவர்கள் ஆவர். த்ரிவித அசேதனம் என்பது - முன்று கூணங்கள், காலம், சுத்தஸத்வம் - என்பதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுக்ஷுப்படி

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 7)

35. இதில் அகாரம் ஸகலசப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இனி இவ்வக்ஷரத்தயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி ப்ரதமம் அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார், இதில் அகாரம் என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து ஓம் என்பதில் உள்ள முன்று எழுத்துக்களுக்கும் தனித்தனியாக விளக்கம் அருளிச்செய்ய திருவுள்ளம் கொண்டார். முதலாவது எழுத்தான அ என்பதன் விளக்கம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வக்ஷரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரதமாக்ஷரமான அகாரம், நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் வேத சப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ் சகார ச: என்கிறபடியே லௌகிக ஸகலசப்தங்களுக்கும் வேதம் காரணமாய், ப்ரணவாத்யாஸததா வேதா: ஓங்காரப்ரபவா வேதா: இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அந்த வேதங்களுக்கும் ப்ரணவம் காரணமாய், தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய என்கிறபடியே அந்த ப்ரணவந்தனக்குத் தான் காரணமாயிருக்கையாலே அகாரோ வை ஸர்வா வாக், ஸமஸ்தசப்தமூலத்வாத காரஸ்ய ஸ்வபாவத: என்கிறபடியே ஸகலசப்தத்துக்குங்காரணமாய் ஸர்வேச்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துசரீரதயா ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கும்படியே ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜயந்தே யே ந ஜாதாநி ஜீவந்தி, ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்ககர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லா ஜகத்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்தமான காரணத்வமும், தாத்வர்த்தமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயண பத ஸங்க்ரஹதயாரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தாதுஸித்தவேஷத்தை அவலம்பித்தே சொல்லவேணுமிறே.

விளக்கம் - முதல் எழுத்தான அ என்பதே அனைத்துச் சொற்களுக்கும் காரணமாக உள்ளது. எப்படி எனக் காண்போம். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- விஷ்ணு புராணம் (1-5-65) - நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் வேத சப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாஞ் சகார ச: - ஸ்ருஷ்டியின் போது அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் நாம ரூபங்களையும், அவற்றுக்கான தொழில்களையும் வேதத்தின் சப்தத்தைக் கொண்டே ப்ரஜாபதி படைத்தான் - என்பதன் மூலம் உலகில் உள்ள அனைத்து சொற்களுக்கும் வேதங்களே காரணமாக உள்ளன என்று அறியலாம்.
- லக்ஷத்ரி ஸ்ம்ருதி (1-9) - ப்ராணவாத்யாஸததா வேதா: - அனைத்து வேதங்களும் ப்ரணவத்தில் இருந்தே தொடங்குகின்றன.

- விஷ்ணு தர்மம் (67-6) - ஓங்காரப்பரவா வேதா: - அனைத்து வேதங்களும் ஓம் என்பதிலிருந்தே தோன்றின - என்பதன் மூலம் அனைத்து வேதங்களுக்கும் ப்ரணவமே காரணமாக உள்ளது என்று அறியலாம்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லி (10-24) - தஸ்யப்ரக்ருதிலீநஸ்ய - தனது காரணமான அகாரத்தில் அடங்கிய - என்பதன் மூலம் ப்ரணவத்திற்குக் காரணமாக அகாரம் உள்ளது என்று அறியலாம்.
- கருட புராணம் - அகாரோ வை ஸர்வா வாக் - அனைத்து சொற்களும் அகாரம் என்பதே ஆகும்.
- வாமன புராணம் - ஸமஸ்த சப்த மூலத்வாத் - அனைத்து சொற்களுக்கும் இயல்பாகவே, அ என்பதே காரணமாக உள்ளது.

ஆகவே அ என்னும் எழுத்து, அனைத்துச் சொற்களுக்கும் காரணமாக உள்ளது என்பதும், அனைத்துப் பொருள்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, அவற்றைக் காத்து நிற்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறிக்கவல்ல நாராயண என்ற பதத்தையும் அ என்பதே குறிக்கும் என்பதும் உணர வேண்டும். கீழே உள்ள இரண்டு வரிகள் மூலம் அனைத்து உலகிற்கும் காரணமானவனும் அனைத்து உலகையும் காப்பாற்றுவனாகவும் உள்ளவன் நாராயணனே என்று அறியலாம்.

- தைத்திரீய உபநிஷத் (1-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி - எந்த ஒன்றிடம் இருந்து இவை அனைத்தும் தோன்றினவோ, எந்த ஒன்றின் மூலம் இவை வாழ்கின்றனவோ.
- விஷ்ணு புராணம் (1-2-70) - ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச - அவனே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான், அவனே காக்கிறான், அவனே ப்ரளயத்தில் உண்கிறான். அவனே தன்னைக் காத்துக் கொள்கிறான்.

ஆக அ என்னும் எழுத்தானது, அனைத்து உலகிற்கும் காரணமாக உள்ளவன் (காரணத்வம்), அனைத்தையும் காப்பவன் (ரக்ஷகத்வம்) எம்பெருமானே என்று உணர்த்தப்பட்டது.

36. ரக்ஷிக்கையாவது - விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

அவதாரிகை - ரக்ஷிக்கையாவதுதான் எது என்னும் ஆகாங்க்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் ரக்ஷிக்கையாவது என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - காப்பாற்றுதல் (ரக்ஷகம்) என்றால் என்ன என்னும் சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ரபாகத்வரூபேண த்விவிதமாகையாலே, ஈச்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது அவர்களுக்கு துக்காவஹமான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸ்காவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் என்கை.

விளக்கம் - காப்பாற்றுதல் என்பது நமக்கு விருப்பம் அல்லாதவைகளை நீக்குதலும், விரும்புவதை அளித்தலும் ஆகும். ஸர்வேச்வரன் ஜீவன்களை ரக்ஷித்தல் என்பது - அவர்களுக்குத் துன்பத்தை அளிக்கும் விரோதிகளை நீக்குதலும், இன்பத்தை அளிப்பவற்றைக் கொடுத்தலும் ஆகும்.

37. இவையிரண்டும் சேதனர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இவை இரண்டும் சேதனர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ஒரு கேள்வி எழலாம். எம்பெருமான் போக்குகின்ற விரோதி எவை? அவன் விரும்பி அளிப்பவை எவை? இதற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - சேதனர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது - தத்தததிகாரனுகுணமகயிருக்கும் - என்றபடி.

விளக்கம் - இந்தக் கேள்விக்கான பதில் - அவரவர்களின் தகுதியையும் விருப்பத்தையும் பொருத்தது என்பதாகும்.

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதிகள், முழுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபத ப்ராப்தி, முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்தி.

அவதாரிகை - இது தன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் ஸம்ஸாரிகளுக்கு இத்யாதி.

விளக்கம் - மேலே கூறியதைத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது தேஹாத்மாபிமாநாதிகளும் சப்தாதி விஷயானுபவமுமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி சத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை, ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவை என்கை. சத்ருபீடாதிகள் என்றவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே ஆதிவ்யாதி முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. அந்நபாநாதிகள் என்கிறவிடத்தில் ஆதி சப்தத்தாலே ஸ்ரக்வஸ்த்ர ஆபரண அங்கராக அங்கநாலிங்கநாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

முழுக்ஷுக்களுக்கு இத்யாதி. அதாவது, ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதித்துப் பரமபதத்திலே போக ஆசைப்படா நிற்கும் முழுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாய்க் கொண்டு இவ்விபூதியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் பகவதனுபவாதிகளுக்கு அனுகூலமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கை என்கை.

முக்தர்க்கும் இத்யாதி. அதாவது, நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராயும், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தராயும், பகவதனுபவஜநித்யீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முத்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி வகுத்த சேஷியான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபானுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேதம், அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்தி என்கை

ஆக இப்படி அதிகாரானுகுணம் விரோதியைப் போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈச்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - உடலையே ஆத்மா என்று எண்ணுபவர்களுக்கும், உடலுடன் தொடர்பு கொண்ட உலக விஷயங்களிலே பற்று கொண்டவர்களும் ஆகிய ஸம்ஸாரிகளுக்கும் விரோதி என்பது - அவர்களுக்கு அவர்களது எதிரிகளின் மூலம் வரும் துன்பங்களே ஆகும். இவர்களால் விரும்பப்படுவதாக உள்ளது உணவு, தண்ணீர் முதலியன ஆகும். சூர்ணையில் உள்ள சத்ருபீடாதிகள் என்ற பதத்தில் உள்ள ஆதி என்னும் பதம் மூலம் உடல் மற்றும் மனரீதியாக உண்டாகும் நோய்களைக் கூறினார். இதே போன்று சூர்ணையில் உள்ள அந்நபாநாதிகள் என்ற பதத்தில் உள்ள ஆதி என்னும் பதம் மூலம் உணவு, தண்ணீர், மாலை, ஆடைகள், ஆபரணங்கள், சந்தனம், பெண்களை அணைப்பது ஆகியவற்றைக் கூறினார்.

முழுக்ஷுக்களுக்கு எனத்தொடங்கும் பத்தியில் - இந்த ஸம்ஸாரம் வெறுத்து, பரமபதத்திற்குச் செல்ல விருப்பம் கொண்ட முழுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி என்பது - திருவிருத்தம் கூறுவது போல - பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்கு உடம்பும் - தவறான ஞானம், ஒழுக்கம் இன்மை, அழுக்கான சரீரம் -

என்பதாகும். அவர்களால் விரும்பப்படுவது பரமபதத்தை அடைந்து எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது என்பதாகும்.

முக்தர்க்கும் எனத்தொடங்கும் பத்தியில் - முன்பு ஒரு கால கட்டத்தில் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்துவிட்டு, அந்தத் தொடர்பு நீங்கப் பெற்ற முக்தர்களுக்கும், ஸம்ஸாரத் தொடர்பு என்பதே இல்லாமல் எப்போதும் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள நித்யகுரிகளுக்கும் விரோதி என்பது - தங்களது சேஷியான(ஸ்வாமியான) எம்பெருமானின் திருவடிகளில் தங்களது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு உண்டாகும் குறைவு எனலாம். அவர்கள் வேண்டி நிற்பது, மேலும் மேலும் வளரக்கூடிய கைங்கர்யம் என்பதே ஆகும். இப்படியாக அவரவர்களின் தகுதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றபடி விரோதிகளை நீக்கி, விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவவன் ஸர்வேச்வரன் என்று அறியலாம். இதனால் ஸர்வேச்வரன் அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாக உள்ளான் என்று ஆனது.

39. ஈச்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

அவதாரிகை - இப்படி ஈச்வரனையோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன். லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்ருதி தேவதாந்தர ப்ரயந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் ஈச்வரனை ஒழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம் என்று.

விளக்கம் - அடுத்து ஒரு சந்தேகம் எழலாம். ஸர்வேச்வரன் அனைவரையும் ரக்ஷிப்பவன் என்று கூறுவது ஏற்க இயலவில்லை. காரணம் - இந்த உலகில் உள்ளவர்களுக்கு அவர்களது தாய், தந்தை, உறவினர்கள் மற்றும் இதர தேவதைகள் காப்பவர்களாக உள்ளனர். இதற்கு விடை தருகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிருபாதிகபந்துவாய் ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வேச்வரனை ஒழிந்த ஓளபாதிகபந்துக்களான மாதாபித்ராதிகளும், அர்வாசீநரான தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸஹேதுகமாக ப்ரபந்தபரித்ராணமென்கிற ப்ரபந்தத்திலே சொன்னோம். அதில் கண்டு கொள்வது என்கை.

விளக்கம் - நம் அனைவருக்கும் இயற்கையான பந்துவாக, நம்மை எந்தக் காலத்திலும் கைவிடாமல் உள்ளவனாக இருப்பவன் ஸர்வேச்வரனே ஆவான். மற்ற பந்துக்களான தாய், தந்தை மற்றும் இதர தேவதைகள் அவர்களது கர்மம் காரணமாகவே நம்மைக் காக்கிறார்கள் அல்லவா? ஸர்வேச்வரன் போன்று அல்ல. இந்த விஷயத்தை, ப்ரபந்த பரித்ராணம் என்ற க்ரந்தத்தில் விளக்கினோம். அதில் கண்டு கொள்க.

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திரும்ங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல்

(பகுதி - 7)

(மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு) - இவனோடு அலைபொருது காலம் போக்கவொண்ணாதே, கார்ஹஸ்த்யதர்மம் அனுஷ்டிக்கவேணுமிறே. குார்ஹஸ்த்ய தர்மம் இவன்தானே அனுஷ்டிக்கும்படி அளவுபட்டிருக்குமோ என்னை - இவன் அமுது செய்யும் தர்வ்யமானபடியாலே தானே கைதொட்டுக் கடைய வேண்டியிருக்கும். ஜாத்யுசித தர்மமாகையாலும் தானே செய்யவேண்டியிருக்கும். ஐச்வரியமுண்டென்றால் ஸந்த்யாவந்தநாதிகளுக்கு ஆளிடுவாரில்லையிறே. (மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு) - தயிர்த்தாழியிலே மத்தை நாட்டி இரண்டிழுப்பு இழுத்தவாறே இளைத்து, ஸௌகுமார்யத்தாலே தன்னாலே கடையவொண்ணாமே பிடித்துக் கொண்டு நிற்கும் நிலை. (ஏராரிடை நோவ) - இவனிடேக்கு அழகு க்ருஷ்ணன் எப்போதுமிருக்குமிடை என்றிறே. (எத்தனையோர் போதுமாய்) - கிழக்கு வெளுத்தவாறே தயிர் கடையவென்று புக்கு அஸ்தமித்தாலும் தலைக்கட்டாது காணும் இவன் ஸௌகுமார்யம். (சீரார் தயிர் கடைந்து) - தயிருக்குச் சீர்மையென்னென்னில், கடைவதுக்கு முன்னே இவனெச்சில் பட்டு, கடைகிறபோது இவனெச்சில் பட்டு, கடைந்து சமைந்தால் இவனெச்சில் படுமதிறே.

விளக்கம் - (மத்தாரப் பற்றிக் கொண்டு) - இந்தக் குழந்தையுடன் நேரத்தைக் கடத்த முடியாது. தனது வீட்டுவேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் அல்லவா? இவளது வீட்டில் இவளேதான் வேலை செய்ய வேண்டுமோ, வேலையாட்கள் இல்லையா என்ற கேள்வி எழலாம். இவளது வீட்டில் வேலைக்காரர்கள் உண்டு, ஆனால் கண்ணன் அமுது செய்யப் போவதால் தனது கையால் தொட்டு, தானே தயிர் கடைகிறான். வீட்டில் செல்வம் இருக்கிறது என்பதால் சந்த்யாவந்தனம் போன்ற கர்மங்களை வேறு ஆள் வைத்தா செய்யமுடியும்? (மத்தாரப் பற்றிக் கொண்டு) - தயிர் கடையும்போது அந்தப் பானையில் மத்தை நிறுத்தி, இரண்டு முறை கயிறை இழுத்தவுடன், மென்மையான உடல் சோர்ந்து, மேலும் கடைய முடியாமல் மத்தை ஆதரவாக பற்றி நிற்கிறான். (ஏரார் இடைநோவ) - இவளுடைய இடுப்புக்கு அழகு என்பது எப்போதும் அங்கு கண்ணன் அமர்ந்து இருப்பதே ஆகும். (எத்தனையோர் போதுமாய்) - இவளது திருமேனி மிகவும் மென்னையானது, ஆகையால் கிழக்கு வெளுத்து சூரியன் உதிக்கும்போது தயிர் கடையத் தொடங்கிய இவன், சூரிய அஸ்தமனம் ஆன பின்னரும் கடைந்து கொண்டே இருக்கிறான். (சீர் ஆர் தயிர் கடைந்து) - சீர் ஆர் தயிர் என்பதன் மூலம் தயிருக்கு என்ன சிறப்பு என்ற கேள்வி எழலாம். கடைவதற்கு முன்னால் கண்ணனது எச்சில் பட்டு, கடையும் போதும் கண்ணனது எச்சில் பட்டு, கடைந்த பின்னரும் கண்ணனின் எச்சில் படுவதே சிறப்பு.

(வெண்ணெய் திரண்டதனை) - கடைந்ததாகில் வெண்ணெய் திரண்டதனை என்ன வேணுமோ? ஆயிருக்கச்செய்தே திரண்டதனை என்னும்போது தைவயோகத்தாலே இவன் நினைவைப் பார்த்துத் தானே திரண்டதுபோலே. ஈட்டிய வெண்ணெய் உண்டானிறே இவன்தான்.

விளக்கம் - (வெண்ணெய் திரண்டு அதனை) - தயிர் கடைந்தால் வெண்ணெய் தானாகவே திரண்டு வராதோ? தனியாக எதற்குக் கூறவேண்டும்? இதன் காரணம் இவனுக்கு வெண்ணெய் மீது உள்ள ஆசையைக் கண்டு, வெண்ணெய் தானாகவே திரண்டுவிட்டதோ என்னும்படி இருந்தது என்று கருத்து. திருவாய்மொழியில் - (7-7-2) - ஈட்டிய வெண்ணெய் உண்டான் - என்று இவன் கூறப்பட்டான் அல்லவா?

(வேரார்நுதல்மடவாள்) - கடலைக்கடைய என்று உபக்ரமித்து, தேவர்கள் இளைத்திருந்தாற்போலே காணும் இவன் ஆயாஸத்தாலே வேர்த்த நெற்றியும் தானுமாயிருந்தபடி. சொல்லிச் சொல்லாத ஆதம்குணங்களால் குறைவற்றிருக்கிறபடி. (வேறோர் கலத்திட்டு) - வெண்ணெய் பரிமாறும் கலத்திலே இட்டுவைக்கில், நாற்றமே குறியாக அறியுமென்று த்ரவ்யாந்தரம் பரிமாறும் கலத்திலே இட்டு வைத்தாள் காணும். (நாராருறியேற்றி) - விரலை நுழைக்கவொண்ணாத உறியிறே. (ஏற்றி) - முகவணைக்கல் ஏற்றுவாரைப்போலே அருமைப்பட்டு ஏற்றினபடி. (நன்கமையவைத்ததனை) - வெண்ணெயை வைத்துக் கள்ளக்கயிற்றை உருவிச் சேம்ப்பட வைத்தபடி. அழகியதாகச் சேம்ப்பட வைத்தாளிறே என்று சேஷிக்கிறாள் கட்டுவிச்சி.

விளக்கம் - (வேர் ஆர் நுதல் மடவாள்) - கடலைக் கடந்த தேவர்கள், மிகுந்த களைப்பு அடைந்தது போன்று யசோதையும், தமிழ் கடைந்த களைப்பால் வியர்த்த நெற்றியுடன் நின்றாள். (வேறோர் கலத்திட்டு) - வெண்ணெயை எப்போதும் வைக்கும் பாத்திரத்திலே வைத்தால், அதன் நறுமணத்தை வைத்தே கண்ணன் கண்டு பிடித்து விடுவான், ஆகவே வேறு பொருள்கள் வைக்கின்ற பாத்திரத்தில் வெண்ணெயை வைத்தாள். (நார் ஆர் உறி ஏற்றி) - கண்ணன், அவனது விரலைக் கூட நுழைக்க முடியாதபடி நாரால் செய்யப்பட்ட முடிகொண்டு முடப்பட்ட உறியில் வெண்ணெயை வைத்து. (ஏற்றி) - கோபுரத்தின் முகப்புக்கல்லை உயரமாக வைப்பது போன்று, மிகவும் சிரமத்துடன் உறியை உயரத்தில் ஏற்றி வைத்தாள். (நன்கு அமைய வைத்ததனை) - அப்படியும் மீறி வெண்ணெயைக் களவு செய்ய முயன்றால், பிடித்துக் கொள்ளும் பொறி போன்று கயிறு ஒன்றை அமைத்தாள். அவனுக்காகச் செய்த வெண்ணெயை எடுக்க அவனுக்கே தடையை விதிக்கிறாளே என்று கட்டுவிச்சி கோபிக்கிறாள்.

(பேரார் வேல்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம்) - எங்கேனும் வைக்கிறபோது இவன் காண்கிறானென்று பரகுபரகென்று இவன் பார்க்கும்படி. (போந்தனையும்) - இவனுக்கு ஒரு பகல் ஆயிரமுழியாயிருக்கிறபடி. வெண்ணெயில் சாபலமில்லாமல் கிடக்கிறானல்லன், களவின் மிகுதியாலே ஆறக் கிடக்கிறபடி. (பொய்யுறக்கம்) - அவன் உறங்கினானென்றிறே இவளிருப்பது, யோக நித்திரை போலே. (ஓராதவன் போலுறங்கி) - இவனுக்கு வேறொரு நினைவில்லை, உறக்கமேயோ என்று தோன்றக் கிடந்தபடி. (அறிவுற்று) - சில அசித் பதார்த்தங்களுக்கு அறிவு குடி புகுந்தாற்போலேயிருக்க, உறங்கி உணர்ந்தானாக இருந்தபடி. அவன் போனவாறே உறங்கி உணர்வார் உணருமபோலே உணர்ந்தபடி. நடுவே வந்து அவன் புகுந்தாளேயாகிலும் உறங்கினவன் உணர்ந்தான் என்று அவளுக்குத் தோற்றக் கிடந்தானென்றபடி. அறிவு குடிபுகுந்து முறிமிர்வது, கொட்டாவி கொள்ளவதாயுணர்ந்தபடி.

விளக்கம் - (பேர் ஆர் வேல்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம்) - தான் அந்த வெண்ணெயை எங்கே வைக்கிறோம் என்று கண்ணன் பார்க்கிறானா எனச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். (பொய் உறக்கம்) - திருவாய்மொழி (10-3-1) - ஓர் பகல் ஆயிரம் ஊழி - என்று இவனைக் காணாத அடியார்களுக்கு ஒரு பகல் பொழுதே ஆயிரம் கல்பங்கள் போன்று தோன்றுவது போல், யசோதையின் கைப்பட்ட வெண்ணெய் கிடைக்காமல் இவனுக்கு ஒரு நொடியும் ஆயிரம் கல்பங்கள் போன்று தோன்றுகிறது. வெண்ணெய் அங்கு இருக்கும்போது இவன் அந்த வெண்ணெயை விரும்பாத காரணத்தினால்தான் எடுக்காமல் உள்ளான் என்று கருத்தல்ல. பல பேர் வீடுகளில் சென்று, அங்குள்ள வெண்ணெயைத் திருடி உண்டதால், பசியில்லாமல் இருக்கிறான் என்று கொள்ளவேண்டும். (பொய் உறக்கம்) - அவன் உறங்குகிறான் என்று யசோதை நினைக்க, இவன் யோக நித்திரையில் இருந்தான். (ஓராதவன் போல் உறங்கி) - இவன் வேறு நினைவு இல்லாமல் உறங்குகிறான், உறக்கத்தை விட்டு வேறு எதுவும் இவன் அறியவில்லையோ என்னும்படிக் கிடந்தான். (அறிவுற்று) - அசேதனங்களுக்கு தீடீர் என அறிவு வருவது போன்று இவன் எழுந்தான். யசோதை அங்கிருந்து சென்றவுடன், எழுந்து அமர்ந்து, உண்மையாகவே விழித்து எழுபவர்கள் செய்வது போன்று கொட்டாவி விட்டு, சோம்பல் முறித்து அமர்ந்தான். இது ஏன் என்றால், திடீரென்று யசோதை அங்கு வந்து விட்டால் - இவன் உண்மையாகவே உறங்கித்தான் எழுந்தான் - என்று அவன் நினைத்து கொள்வதற்காக இப்படி செய்தான்.

(தாரார் தடந்தோள்கள்) - மாலையோடேகூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையை விட்டான். (தாரார் தடந்தோள்கள்) - வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான். (உள்ளளவும் கைநீட்டி) - வெண்ணெயில் ஆழக்கையிட்டதனையும் வயிறுநிறையும் என்றிருக்கிறான் காணும் மௌக்தயத்தின் மிகுதியாலே. தாரார் தடந்தோள்களுள்ளளவும் கைநீட்டினான் என்று இவ்வறிந்தபடி எங்ஙனே? - என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, கோயிற் சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டான்போலே காணும் - என்றார். (ஆராத வெண்ணெய்) - முன்பு அமுது செய்த வெண்ணெய், பின்பு அமுது செய்யும் வெண்ணெய்க்குக் கண்டிரமாய்க்காணும் இருப்பது. (விழுங்கி) - வெண்ணெயை நிச்சேஷமாக அமுதுசெய்து.

விளக்கம் - (தார் ஆர் தடம் தோள்கள்) - அணிந்திருந்த மாலையும் வெண்ணெய் பானைக்குள் நுழையும்படி கைவிட்டான். திருவாய்மொழியில் (1-8-5) - வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான் - என்றார் அல்லவா? (உள்ளளவும் கை நீட்டி) - எத்தனை தூரம் வெண்ணெய் பானைக்குள் கையை விட்டானோ அந்தளவு தனது வயிறு நிரம்பும் என்று எண்ணுகிறான். நஞ்சீயர் பட்டரிடம் - தார் ஆர் தடம் தோள்கள் உள்ளளவும் கை நீட்டினான் என்று யசோதை எப்படியறிந்தான் - என்று கேட்டார். அதற்கு பட்டர் - கண்ணன் தனது தோள்களில் பூசியுள்ள சாய்து, குடத்தின் விளிம்பில் உள்ளதைக் கண்டிருப்பான் போலும் - என்றார். (ஆராத வெண்ணெய்) - முதலில் இவன் உண்ணும் வெண்ணெயானது, இவனது பசியைத் தூண்டும் மருந்தாக மாறி, அதனால் மேலும் வெண்ணெயை உண்கிறான். (விழுங்கி) - மீதம் கைக்காமல் முழுவதுமாக உண்டான்.

(அருகிருந்த மோரார் குடமுருட்டி) - வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடைவிட்டிறே போவது. பாகவதரருகே கழனிமிண்டிருந்தால் அஸஹ்யமாயிருக்குமாபோலே, வெண்ணெய்குடத்தருகே மோர்க்குடமிருந்தது இவனுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கையாலே உருட்டினபடி. பட்டர், ஆழ்வார்கள் திருமண்டபத்திலேயிருந்து திருமடலருளிச்செய்யாநிற்கச்செய்தே, இவ்விடத்தே - ப்ராஹ்மணர் தந்தையெல்லாம் பாழே போக்கினான் - என்று இருளிச்செய்தார். (முன் கிடந்த தானத்தே) - ஆரேனும் காண்கிறார்கள் என்று இவன் பதறி விழுந்தான், தைவயோகத்தாலே அது பழைய ஸ்தாநமாயிற்றித்தனை. (முன் கிடந்த தானத்தே) - களவுகண்டானென்று சொல்லிலும் படுக்கையோடேயோ எழுந்திருந்து களவுகண்டது என்னும்படி கால் போட்டவிடத்தே கால் போட்டுக், கைபோட்டவிடத்தே கைபோட்டுக் கிடந்தபடி. (ஓராதவன் போல் கிடந்தானை) - வெண்ணெய் ப்ரஸங்கம் இவன் நினைவிலுமில்லையீ என்னும்படி இவ்வர்த்தம் முதலிலே அறியாதானாய்க் கிடந்தபடி. தானுருட்டின மோர் படுக்கையிலே வந்து தொங்கச் செய்தேயும் அறியாதவனாய்க் கிடந்தபடி. (கண்டவளும்) - இவனைப் பெற்றவளிறே அவளும், இவன் கிடந்த கிடையிலே இவனையே சங்கித்தான். (வாராத் தான் வைத்தது காணான்) - வந்ததும் வாராததுமாக உறியிலே கையையிட்டான். யாதொருபடி வைத்தான், அக்குறிப்படியே கண்டிலன்.

விளக்கம் - (அருகிருந்து மோரார் குடம் உருட்டி) - பெரியாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (2-9-1) - வெண்ணெய் விழுங்கி வெறும் கலத்தை வெற்பிடை இட்டு - என்னும்படி, உண்ட பின் வெண்ணெய் இருந்த பாத்திரத்தை உடைத்து விட்டுச் செல்கிறான். பக்தர்களுக்கு நடுவில் பகவத் விரோதிகள் இருந்தால் பொருத்தம் இல்லாமல் உள்ளது போன்று, வெண்ணெய் குடங்களுக்கு நடுவில் மோர்க்குடங்கள் இருந்தால் அதனைப் பொறுக்காமல் உருட்டி விடுகிறான். பட்டர் திருமடலின் வயாக்யானத்தை விளக்கும்போது - ப்ராஹ்மணருடைய தனத்தையெல்லாம் போக்கினான் - என்றார். இதன் பொருள் என்ன? அந்தணர்கள் தாங்கள் இயற்றும் யாகங்களில் உள்ள பால், தயிர், மோர் முதலானவற்றையே தங்கள் செல்வமாக எண்ணுவார்கள். இப்படியாக அவர்கள் தன்னை விட்டு மற்ற பொருள்களை எண்ணியுள்ளதைக் கண்ட எம்பெருமான், பால் மற்றும் தயிரைத் தானே உண்டு, மோரையும் உருட்டிவிட்டு, அவர்களுக்கு தன்னை மட்டுமே கிட்டும்படிச் செய்து, மற்ற தனங்களை அழித்தான் என்று கருத்து. (முன் கிடந்த தானத்தே) - தான் இவ்விதம் மோர்க்குடங்களை உருட்டி விட்டதை யாராவது பார்த்து விட போகிறார்களே என்று பதறினான். ஆனால் மோர் கொட்டிய இடம் முன்பே மோர் கொட்டப்பட்டிருந்த இடமாக இருந்தது. ஆகவே நிம்மதி அடைந்து, மீண்டும் சென்று தான் முன்பு படுத்திருந்த இடத்திலேயே, முதலில் காலை எப்படி வைத்திருந்தானோ அதே போன்று வைத்து, கையை எப்படி வைத்திருந்தானோ அதே போல் வைத்து, யாராவது பார்ப்பவர்கள் - படுக்கையுடன் எழுந்து சென்றா

திருடியிருப்பான், முன்பு கிடந்தது போலவே அல்லவா இவன் கிடக்கிறான் - என்று நினைக்கும்படி உள்ளான். (ஓராதவன் போல் கிடந்தானை) - இவனுக்கு வெண்ணெயைப் பற்றிய நினைவு இல்லை போலும் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கும்படி, ஏதும் அறியாதவனாகக் கிடந்தான். தான் உருட்டி விட்ட மோரானது, தனது படுக்கையை நனைத்தபடி உள்ளபோதே, ஏதும் அறியாதவனாகக் கிடந்தான். (கண்டவளும்) - இவனைப் பெற்றவள் அல்லவா ய்சோதை? இவன் பேசாமல் கிடந்ததைக் கண்டு, இவன் ஏதோ செய்துள்ளான் என்று அறிந்தாள். (வாராத் தான் வைத்தது காணாள்) - வேகமாக வந்தவள் உறியில் கையை வைத்தாள். அங்கு, தான் வெண்ணெயை எப்படி வைத்தோமோ அப்படி இல்லாததை அறிந்தாள்.

திருமங்கை ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருப்பாணாழ்வார் அருளிச் செய்த

அமலனாதிபிரான் (பகுதி - 7)

4. சதுரம் மா மதிள் சூழ் இலங்கைக்கு இறைவன் தலை பத்து
உதிர ஓட்டி ஓர் வெம்கணை உய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமா வண்டு பாட மாமயில் ஆட அரங்கத்தம்மான் திருவயிறு
உதரபந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே.

பொருள் - நான்கு திசைகளிலும் உயர்த்திக் கட்டப்பட்ட மதிள்களால் சூழப்பட்ட இலங்கையின் அரசனான இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் ஒரே அஸ்திரம் கொண்டு, தரையில் உருண்டு ஓடும்படிச் செய்தான். அவன், மிகுந்த ஓசை கொண்ட கடல் போன்ற நிறம் உடையவன் ஆவான். அவன், வண்டுகள் இனிமையாகப் பாடியபடியும் அந்தப் பாடல்களைக் கேட்டு அழகாக மயில்கள் ஆடியபடியும் உள்ள திருவரங்கத்தில் எழுந்தருளியுள்ளான். இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமாள், தனது அழகான வயிற்றில் அணிந்துள்ள உதரபந்தம் என்ற ஆபரணமானது, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து கொண்டு, அங்கேயே நிலைத்து நின்றது.

அவதாரிகை - திருநாபீ கமலத்தோடே சேர்ந்த திருவுதரபந்தத்தை அனுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் அனுபவித்து நின்ற திருநாபீ கமலத்துடன் சேர்ந்த உதரபந்தம் என்னும் திருவாபரணத்தை இப்போது அனுபவிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சதுரமாமதிள்) - கட்டளைப்பட்டிருக்கை. (மாமதிள்) - துர்க்கதர்யம். ஈசுவரன் என்றறியச்செய்தே எதிர்க்கப்பண்ணின மதிள். (இலங்கைக்கிறைவன்) - முழுஞ்சிலே ஸிம்ஹங்கிடந்ததென்னுமபோலே. லங்காம் ராவண பாலிதாம். (இலங்கைக்கிறைவன்) - ஸர்வேசுவரன் ஸ்ரீவைகுண்டத்தைக் கலவிருக்கையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தாப்போலே காணும் இவனும் இலங்கைக்கு ஈசுவரனென்றிருந்தபடி. வீரக்தனான திருவடியுங்கூட மதித்த ஜீவ்ரயமிறே. யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேசுவர: ஸ்யாதயம் ஸ்ரீலோகஸ்ய சக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா என்றானிறே. யாவனொருவனுக்காக இவனை அழியச்செய்ய நினைக்கிறார், அவன்றன்னையே இவ்வரனுக்குக் காவலாக வைப்பர்கிடர் அல்பம்னுக்லித்தானாகில்.

விளக்கம் - (சதுர மா மதிள்) - சிறந்த காவலுடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள இலங்கை நகரம். (மா மதிள்) - ஸர்வேசுவரனே இராமனாக நின்றுள்ளான் என்பதை அறிந்திருந்தும், தன்னுடைய மதிள்களை நம்பி அவனை இராவணன் எதிர்த்தான். (இலங்கைக்கு இறைவன்) - குகையில் சிங்கம் உள்ளது போன்று இராவணன் இலங்கையில் அரசாண்டான். அனுமன் இராமாயணம் சுந்தரகாண்டத்தில் (1-34) - லங்காம் ராவண பாலிதாம் - இராவணனால் காப்பாற்றப்படும் இலங்கை - என்றான் அல்லவோ? (இலங்கைக்கு இறைவன்) - ஸர்வேசுவரன் தனது இரண்டு விபூதிகளையும் ஆள்வதற்காக எவ்விதம் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை மகிழ்வுடன் ஏற்று அமர்ந்துள்ளானோ, அது போன்று இராவணன் தானே இலங்கையின் இறைவன் என்றபடி இருந்தான். மிகவும் வீரனான அனுமனாலும் மதிக்கப்பட்ட செல்வம் இராவணனது ஜீவ்ரயம் அல்லவோ? அனுமன் வால்மீகி இராமாயணம் சுந்தர காண்டத்தில் (49-17) - யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாதயம் ராக்ஷஸேசுவர:

ஸ்யாதயம் ஸூரலோகஸ்ய சக்ரஸ்யாபி ச ரக்ஷிதா - இவன் அசுரர்களின் தலைவனாகவும் இருக்கலாம். இந்த்ரனுடன் கூடியுள்ள தேவலோகத்தின் தலைவனாகவும் இருக்கக்கூடும் - என்று எண்ணினான் அல்லவோ? இராவணன் மட்டும் இராமன் விஷயத்தில் சிறிது ஈடுபட்டிருந்தால், அழிக்க நினைத்த அவனையே இராமன் இலங்கையின் தலைவனாக நியமித்திருப்பான்.

(தலைபத்துதிர) - பனங்குலை உதிரந்தாப்போலேயுதிர. அறுக்கவறுக்க முளைத்த சடங்கு. (ஓட்டி) - அனுகூலிக்குமாகில் அழியச்செய்ய வேண்டாவிறேயென்று பூசலிலே இளைப்பித்து விட்டபடி. கச்சானுஜாநாமி என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (தலை பத்து உதிர) - பனங்காய்களை அறுத்துத் தள்ளுவதால் அவை நிலத்தில் உதிர்வது போன்று இராம பாணங்களால் இராவணனின் தலைகள் தரையில் உதிர்ந்தன. தலைகள் வெட்டப்பட வெட்டப்பட மீண்டும் முளைக்கும் என்ற வரம் பெற்றதால் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தன. (ஓட்டி) - இவனது தலைகளை அறுப்பதைத் தனது விளையாட்டாகக் கொண்டு, இராவணன் திருந்திவிட்டால் அவனை அழிக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணத்துடன், இந்த விளையாட்டில் நீண்ட நேரம் ஈடுபட்டான். அவனிடம் - கச்சானுஜாநாமி - நீ களைத்து விட்டாய், இப்போது செல்ல நான் அனுமதிக்கிறேன் - என்றான்.

(ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) - பிறறைநாளைப் பூசலிலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்திதமன்றோவென்று ப்ரஹ்மாதிகள் கருதினவாறே, அத்தலைகளுக்கு வேர்ப்பற்றான நெஞ்சிலே அத்விதீயமான ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டவன். அவன் ப்ராதிசூல்யத்தில் நிலை நின்றானென்று அறிந்தபின்பு ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டபடி.

விளக்கம் - (ஓர்வெங்கணையுய்த்தவன்) அப்போது ப்ரம்மன் முதலானோர் இராமனிடம் - இவ்விதம் காலதாமதம் செய்தால் வெற்றி-தோல்வி பற்றி ஏதும் அறிய இயலாமல் போய்விடும் - என்று கூறினர். இதனைக் கேட்ட இராமன் அந்தத் தலைகளுக்கு உயிராக இருந்த இராவணனின் நெஞ்சத்தில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தான். அவன் இறுதிவரைத் தனது விரோதியாகவே உள்ளான் என்பதை முடிவு செய்த பின்னரே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்தான் என்று கருத்து.

(ஓதவண்ணன்) - ராவணவதம் பண்ணி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு முடி கொடுத்துக் க்ருதக்ருத்யனாய் ப்ரஹ்மாதிகள் புஷ்பவ்ருஷ்டியும் ஸ்தோத்ரமும் பண்ண விரஸூதோற்ற ச்ரமஹரமான வடிவோடே நின்ற நிலை.

விளக்கம் - (ஓதவண்ணன்) - இராவணனை அழித்து, விபீஷணனை இலங்கையின் அரசனாக்கி அவனுக்கு மணிமுடி சூடி, தனது அவதார நோக்கம் முடிந்தவனாக, ப்ரம்மன் முதலான தேவர்கள் மலர்களைத் தூவித் துதித்தபடி நிற்க, வீரம் என்ற செல்வம் வெளிப்பட, காண்பவர்களின் களைப்பைப் போக்கும் விதமாக சயனித்த திருமேனி கொண்டவன்.

(மதுரமாவண்டுபாட) - வினையற்றவாறே ஆடல் பாடலுக்கு இடங்கொடுத்தபடி. சிலர் பாடினால் ஆடுவாரும் வேணுமே, மயில்கள் ஆட்புக்கன. (மாமயில்) - ஒரு மயில் தோகை விரித்தால் அத்திருச்சோலைக்கு அணுக்கனிட்டாப்போலிருக்கை. ருஷிகள் கொண்டைக்கோல் கொண்டாடுகை தவிரந்து மயில்கள் ஆட்புக்கன. குரங்குகள் கூத்தாட்டாதல், இவற்றின் கூத்தாட்டாதல் என்றும் திர்யக்யோநிகளுக்கு நிலமாகை. (வண்டுபாட மாமயிலாட) - ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் பெரியபெருமானானவாறே, நியாயஸூரிகளும் வண்டுகள் மாமயில்களுமானபடி. ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர் வானரத்வம் உபாகதை: என்னக்கடவதிறே. ராஜா வெள்ளைச்சட்டையிட்டால் அடியார் கறுப்புச்சட்டையிடுமித்தனையிறே.

விளக்கம் - (மதுர மாவண்டு பாட) - போரில் வெற்றி பெற்றவுடன் அரண்மனையில் ஆடல் பாடலுக்கு அரசன் இடம் அளிப்பது போன்று, அரங்கனும் அனுமதித்தான். ஆக வண்டுகள் சோலையில் பாடியபடி இருந்தன. பாடும்போது ஒரு சிலர் ஆட வேண்டாமா? எனவே அங்கிருந்த மயில்கள் ஆடத்தொடங்கின. (மாமயில்) - ஒரு மயில் தனது தோகையை முழுவதுமாக விரித்து நின்றால், அங்குள்ள சோலை முழுவதற்கும் குடை பிடித்தாற்போன்று உள்ள நிலை. முனிவர்கள் கொண்டைக்கோல் கொண்டு ஆட்டுவிக்க மயில்கள் ஆடின. குரங்குகளின் ஆட்டம், மயில்களின் ஆட்டம் என விலங்குகளும் மகிழும்படி உள்ளது அரங்கன் கோயில்.

(வண்டுபாட மாமயிலாட) - பரமபதத்தில் உள்ளவன் பெரியபெருமானாக திருவரங்கத்தில் சயனிக்க, நித்யசூரிகள் அனைவரும் வண்டுகளாகவும் மயில்களாகவும் வந்தனர் என்று கருத்து. இராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் (114-17) - ஸர்வை: பரிவ்ருதோ தேவைர் வாநரத்வம் உபாகதை: - வானர உருவம் கொண்ட தேவர்கள் சூழ இராமன் - என்றது போல ஆகும். அரசன் ஒருவன் வெள்ளை ஆடை அணிந்தால், அவனுடன் உள்ளவர்கள் அவனுடைய நிறச்சேர்த்திக்காகக் கறுப்பு ஆடை அணிவார்கள் அல்லவா?

(அரங்கத்தம்மான்) - பெரியகோயிலிலே கண்வளர்கிற பரமசேஷியிடைய. (திருவயிற்றுதர பந்தம்) - ஆபரணத்துக்காபரணம். பெற்ற வயிற்றுக்குப் பட்டங்கட்டினபடி. (என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே) - என்னெஞ்சினுள்ளே அழகு செண்டேறா நின்றதே. நெஞ்சம் நாடினே. அகல நின்றாலும் பசையில்லை. இப்பாட்டில் தசரதாத்மஜன்படியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - (அரங்கத்தம்மான்) - பெரியகோயில் கண்வளர்பவனும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய பெரியபெருமான். (திரு வயிற்று உதர பந்தம்) - இவனே இந்த உலகிற்கு ஓர் ஆபரணமாக உள்ளவன். இப்படிப்பட்ட ஆபரணத்திற்கு ஓர் ஆபரணம் அணிவித்தது போன்றுள்ள உதரபந்தம் என்னும் ஆபரணம். இந்த உலகம் முழுவதையும் பெற்றெடுத்த வயிறு இதுவே என்று அறிவிக்கும்படி, அவனது வயிற்றில் கட்டப்பட்ட பட்டயம் போன்று. (என்னுள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே) - எனது உள்ளத்தில் தனது அழகுடன் உலவியபடி உள்ளது. திருவாய்மொழியில் (8-6-4) - நெஞ்சம் நாடு - என்றார் அல்லவோ? அகன்று செல்ல முயன்றாலும் ஒட்டிக்கொள்ளும் அழகு. இந்தப் பாசரத்தின் மூலம் தசரதனின் குமாரனாகிய இராமனின் தன்மைகள் அனைத்தும் பெரியபெருமானிடம் உண்டு என்றார்.

5. பாரமாய பழவினை பற்று அறுத்து என்னைத்தன் வாரம் ஆக்கி வைத்தான் வைத்தது அன்றி என்னுள் புகுந்தான் கோர மா தவம் செய்தனன் கொல் அறியேன் அரங்கத்தம்மான் திரு ஆரம் மார்பு அது அன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே.

பொருள் - எனது பழவினை காரணமாக உண்டான பாவங்கள் எனக்குப் பெரும் சமையாக நின்றன. அந்தப் பாவங்களின் தொடர்பை நம்பெருமாள் முற்றிலுமாக அறுத்தான். அதன் பின்னர் என்னை அவனிடம் மிகவும் அன்புடன் இருக்கும்படிச் செய்தான். இவ்விதம் செய்ததுடன் நிற்கவில்லை. எனது நெஞ்சத்தில் முழுமையாக நுழைந்து அங்கேயே நிலை கொண்டுவிட்டான். இவ்விதம் அவன் எனக்குச் செய்த நன்மைகளுக்காக நான் என்ன தவம் செய்தேன் என்று அறியவில்லை. ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் என்னும் ஆபரணத்தையும் கொண்ட அவனது அழகான திருமார்பு அல்லவோ என்னை அவனிடம் அடிமைப்படுத்தியது?

அவதாரிகை - எனக்குப் பற்றாசான பெரியபிராட்டியாரிருக்கிற திருமார்புகிடர் என்னை ஸ்வரூபானுரூபமான கைங்கர்யங்கொண்டதென்கிறார்.

விளக்கம் - நான் ஆதரவாகப் பற்றக்கூடிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் எப்போதும் அமர்ந்துள்ள அவனது திருமார்பு அல்லவோ என்னை, எனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும்படி விதித்தது - என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (பாரமாய) - ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரனே தள்ளுமிடத்திலும் ஒரு நிலை நின்று தள்ளவேண்டும்படி இருக்கை. ஸம்ஹரிப்பதும் நரகத்திலேயாய் ஸ்ருஷ்டிப்பதும் நரகத்திலேயாயிருக்கை.

விளக்கம் - (பாரமாய) - அனைத்து வலிமையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனே மிகவும் முயன்று தள்ள முற்பட்டாலும், சற்றே மலைத்து நிற்கும்படி எனது வினைப்பயன்கள் உள்ளன. நரகத்திலேயே ஒரு பிறவி முடிந்தாலும், மீண்டும் அங்கேயே மற்றொரு பிறவி எடுக்கும்படி எனது வினைகள் உள்ளன.

(பழவினை) - காலமநாதி. ஆத்மாவோ நித்யன். அசித்ஸம்ஸர்க்கமுமன்றேயுண்டிநே. இக்காலமெல்லாங்கூடக் கூடுபூரித்ததாயிருக்குமிநே. ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்றவன்றானே தள்ள வேண்டும்படியிருக்கை.

விளக்கம் - (பழவினை) - காலம் எல்லையற்றதாக உள்ளது, ஆத்மா என்றும் உள்ளதாக இருக்கிறது, அசித் பொருளான உடலுடன் தொடர்பு எப்போதும் உள்ளது. இப்படியாக வினைகள் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்றார். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (18-66) - ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்துப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவித்துக் கரையேற்றுக்கிறேன் - என்ற உறுதியாகக் கூறிய அவனே இன்று மிகவும் முயன்று தள்ளும்படி நிலைமை உள்ளது.

(பற்றறுத்து) - அடியறுத்து நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே ஸவாஸநமாகப் போக்கி, நித்யஸூரிகளுக்குப் பாபசங்கை உண்டாகிலும் இவர்க்கில்லாதபடி பண்ணி.

விளக்கம் - (பற்றறுத்து) - சுவரைத் தள்ள முயற்சி செய்பவர்கள், முதலில் சுவரின் அடியில் பெரியதாக பள்ள தோண்டுவார்கள். இது போன்று, முதலில் பாவம் செய்யத்துண்டும் சிந்தனையை அழிக்கிறான். நித்யஸூரிகளுக்குப் பாவம் என்பது உண்டா என்று யாராவது கேட்பார்களா? அதுபோல், இந்த ஆழ்வாருக்குப் பாவம் இருந்ததா என்ற சந்தேகம் ஏற்படாதபடிச் செய்தான்.

(என்னை) - பாபத்துக்குப் போக்கடியறியாத என்னை. பாபம் படும் ஆகாரமான என்னையென்றுமாம். அகமஹோததி: (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) - தான் என்றால் பகூபதிக்கும்படி பண்ணினான். என் கார்யம் தனக்குக்கறாக என்பேரிலே தனக்கு இருப்பென்று தன்பேரிலே எனக்கிருப்பாக்கினபடி. அன்றியே, விஷயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே கூறாகப் பற்றும்படி பண்ணினான். (வைத்தான்) - இச்சந்தாநச்சாபம் வைத்தான். (வைத்ததன்றி) - இந்த நன்மைகளுக்கு மேலே. (என்னுள் புகுந்தான்) - பின்னையும் தன்னாற்றாமையாலே, விடாய்த்தவன் தடாகத்தை நீக்கி உள்ளே முழுகுமாபோலே, என்னுள்ளும் புகுந்தான். வாலி பூக்கவிடத்தே மலையிட்டடைத்து, மஹாராஜரிருந்து குறும்பு செலுத்தினாப்போலேயாக ஒண்ணாதென்று என் ஸ்வரூப அஜ்ஞாநம் குலையாதபடி என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான். அந்சநந்நய: என்கிறபடியே இத்தோ டொட்டற்றிருக்குமவனுக்கும் இத்தாலல்லது செல்லுகிறதில்லை என்கிறது.

விளக்கம் - (என்னை) - எனது பாவங்களை எவ்விதம் நீக்குவது என்று புரியாமல் நின்ற என்னை. அனைத்துப் பாவங்களின் இருப்பிடமாக இருந்த என்னை. அகமஹோததி - பாவம் என்னும் பெரும்கடல் நானே என்னும்படியான என்னை. (தன் வாரமாக்கி வைத்தான்) - பெரியபெருமாள் என்றவுடனேயே எனக்கு ஈடுபாடு அதிகரிக்கும்படிச் செய்தான். எனது பாவங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதைத் தன்னுடைய பொறுப்பு எனக்கொண்டான். எனது சுமைகள் அனைத்தையும் தனது என்று கொண்டான். என்னைத் தனக்கு உரியவனாக்கிக் கொண்டான், அவனுக்கு அடங்கியிருக்கும்படிச் செய்தான். உலக விஷயங்களை நான் கைவிட்டு அவனையே பற்றும்படிச் செய்தான். (வைத்தான்) - என்னை தன்னுடைய சந்ததியாக மாற்றினான். (வைத்தது அன்றி) - இத்தனை உபகாரங்கள் செய்து, அத்துடன் நிற்காமல். (என்னுள் புகுந்தான்) - அத்துடன் அவனால் இருக்க முடியவில்லை. பாலைவன உஷணத்தில் தவிக்கும் ஒருவன், ஒரு குளத்தைக் கண்டால் அதில் உடனே புகுவது போன்று, என்னைப் பிரிந்து இருக்க இயலாமல், என்னுள் புகுந்து விட்டான். துந்துபி என்னும் அரக்கனை அழிக்க வாலி ஒரு குகைக்குள் புகுந்துவிட, அந்த அரக்கன் வெளிவராதபடி குகையின் வாயிலை முடிவிட்டு சுகர்வன் ஆண்டான் அல்லவோ? அது போன்று என்னுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற ஞானத்தை நான் மீண்டும் இழக்கக்கூடாது என்று கருதி, என் இதயத்தில் நின்றான். முண்டக உபநிஷத் கூறுவது போன்று, கர்ம தொடர்பு இல்லாமல் உள்ளவன் ஆயினும், என்னை விட இயலாதபடி என்னுள் நின்றான்.

(கோரமாதவமித்தயாதி) - இப்பேற்றுக்கடி என்னென்று பார்த்தார். இந்திரியங்களையொறுத்து மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணினேனோ அறிகிலேன். நானறியவொன்றுமில்லை. இப்படி சங்கிப்பானென்னென்னில், பெற்ற பேறு அப்படிப்பட்டார்க்குக் கிடைக்குமதாகையாலே. அவன்றானே நத்தீரத்திலே கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணினானோ அறிகிறிலேன். கோரமான தபஸ்ஸாகிறது - அத்தலையாகத் தம்மையழிய மாறின பெரியவுடையாரைப் போலே இருக்கை. எந்நன்றி செய்தேனோ என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (கோரமாதவம்) - இத்தனை பெரிய நன்மை தனக்குக் கிட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று ஆராய்ந்தார். எனது இந்திரியங்களை அடக்கி நான் பெறும் தவம் செய்தவன் எனக் கூற இயலாது, அதனை நான் அறியவும் இல்லை. இவ்விதம் இவர் சந்தேகம் கொள்ளக் காரணம் என்ன? காரணம் - இவர் பெற்றுள்ள பேறானது, மிகவும் பெரிய தவம் இயற்றிவர்களுக்கு மட்டுமே கிட்டக்கூடியதாகும். அல்லது, என்னைப் பெறுவதற்காகக் காவேரியின் கரையில் அவன் தவம் புரிந்தானோ? கோரமாதவம் என்பது - இராமனுக்காகத் தனது உயிரையே அளித்த ஜடாயுவின் த்யாகம் போன்றதாகும். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (10-6-8) - எந்நன்றி செய்தேனோ என் நெஞ்சில் திகழ்வதுவே - என்பது போல், இவரும் கூறுகிறார்.

(அரங்கத்தம்மாள்) - இப்பேற்றுக்கு ஆற்றங்கரையைப் பற்றிக்கிடந்து தபஸ்ஸு பண்ணினாலும் அவனாயிருந்தது. இச்சீரிய பேற்றுக்கு வேறு உபாயமுண்டாகமாட்டாதே.

விளக்கம் - (அரங்கத்தம்மாள்) - இப்படி ஒரு பேறு பெறுவதற்காகக் காவேரி ஆற்றின் கரையில் அவன் தவம் புரிந்தான் என்றே கூறவேண்டும். காரணம், இத்தனை பெரிய பேறு கிட்டும் அளவிற்கு என்னிடம் உபாயங்கள் ஏதும் இல்லையே.

(திருவாரமார்பதன்றோ) - பெரிய பிராட்டியாரையும் ஹாரத்தையுமுடைத்தான மார்வன்றோ. தமக்குப் பற்றாகத் தாய் நிழலிலே ஒதுங்குகிறார். இவனைக் குறித்து தேந மைதீர் பவது என்றும், அவனைக் குறித்து ந கச்சித் ந அபராத்யதி என்றும் சிறையிலிருந்தே சேரவிடப்பார்க்கிறவன், மாற்பிலே இருந்தால் சேரவிடச் சொல்லவேணுமோ? அழகிய மார்விலாரம். ஆரத்துக்கு அழகு கொடுக்க வற்றாயிருக்கை. ஆரம் அழகை மறைக்கக்கூடலாமித்தனையிறே. ஸர்வ பூஷணபூஷார்ஹா: என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (திருவாரமார்பதன்றோ) - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரையும், ஹாரத்தையும் தனது திருமார்பில் கொண்டவன் அல்லவா? தான் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்ற புகலிடமாக தனது தாயாரான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரிடம் ஒதுங்குகிறார். அவன் இராவணனிடம் - தேந மைதீர் பவது - நீ உயிர் பிழைக்க விரும்பினால் இராமனுடன் நட்பு கொள்வாயாக - என்று கூறினான், இராமனிடம் - ந கச்சித் ந அபராத்யதி - இந்த உலகில் யார்தான் தவறு செய்யாமல் உள்ளனர் - என்று சமாதானம் செய்தான். இப்படியாக இராவணனின் சிறையில் இருந்தபோது சிபாரிசுகள் செய்தவன் (புருஷகாரம்), தனக்கு இனிமையான இடமாக உள்ள இவனது திருமார்பில் உள்ளபோது இச்செயலைச் செய்வான் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? அழகான திருமார்பில் உள்ள ஆரம் எனலாம். அந்த ஆரமானது பெரியபெருமானின் திருமார்புக்கு அழகு சேர்ப்பதாக உள்ளது. ஆனால் சற்று சிந்தித்தால், அது அழகுக்காக அல்ல, இவனது திருமார்பைக் கண்டு காண்பவர்களின் த்ருஷ்டி பட்டுவிடக்கூடாது என்று மறைத்துக் கொள்வதற்காக என்றே தோன்றுகிறது. இராமாயணத்தில் - ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: - இராமனின் நீண்ட கைகள் ஏன் அலங்காரங்களால் மறைக்கப்படவில்லை - எனப்பட்டது காண்க.

(அடியேனை) - முன்பெல்லாம் கூலிச்சேவகரைப்போலே அழகுக்குத் தோற்ற அடிமை, இது பிறந்துடையவடிமை. முந்துற தூதோ ராமஸ்ய என்றவன், பிராட்டி கடாகூம் பெற்றவாரே தாலோஹம் கோஸலேந்தரஸ்ய என்றானிறே. (ஆள்கொண்டது) - இழந்த சேஷத்வத்தைத் தந்தது.

விளக்கம் - (அடியேன்) - முன்பு, கூலிக்காக வேலை செய்பவர்கள் போன்று, அவனது அழகைக் கூலியாகப் பெற்று அவனுக்கு அடிமைத் தொழில் செய்வதாக இருந்தார். இப்போது, தனது ஸ்வரூபம் அறிந்தவுடன், தான் இயல்பாகவே, பிறப்பின் மூலமாகவே அவனுக்கு அடிமை என உணர்ந்தார். அனுமன் சீதையின் பார்வை கிட்டப் பெறுவதற்கு முன்பாகவே - தூதோ ராமஸ்ய - ராமனின் தூதன் - என்று கூறினான். அவனது கடாகூம் கிட்டியபின் - தாலோஹம் கோஸலேந்தரஸ்ய - கோஸலை நாட்டின் தலைவனான இராமனின் தாஸன் நான் - என்றான். (ஆள்கொண்டது) - பெரியபெருமானின் திருமார்பானது, இத்தனை காலமாக, எல்லையற்ற பிறவிகளாக நான் இழந்திருந்த அடிமைத்தனத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தியது.

(அடியேனையாட்கொண்டதே) - ராஜ்யமிழந்த ராஜபுத்ரையைழைத்து முடிசூட்டுமாபோலே, அழகிலே அழுந்தின என்னை அவன் குணங்கிலிர் பிழைப்பித்ததென்கிறார். அழகிலே அழுந்தினாரை குணத்தைக் காட்டிப் பிழைப்பிக்கலாம், குணத்திலே அழுந்தினார்க்கு குணமே வேணும். நீரிலே அழுந்தினார்க்கு நீரையிட்டுப் பிழைப்பிக்க விடுமித்தனையன்றோ உள்ளது.

விளக்கம் - (அடியேனையாட்கொண்டதே) - வெகுநாட்களாகத் தனது நாட்டை இழந்து சுற்றிக் கொண்டிருந்த அரசகுமாரனை அழைத்து முடிசூட்டுவது போன்று, கைங்கர்யம் என்ற பதவி இழந்து சுற்றிய என்னை அவனுடைய திருமார்பு மீண்டும் அதில் ஈடுபடுத்தியது. அவனது அழகில் மயங்கி, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவும் மறந்து நின்ற என்னை, தனது கல்யாண குணங்களைக் காட்டி மீண்டும் அதில் ஈடுபடுத்தியது அவனது திருமார்பே ஆகும். அழகில் மயங்கி நின்றால் குணத்தைக் காட்டி மீட்கலாம், குணத்தில் மயங்கி நின்றவர்களை குணம் கொண்டே மீட்க வேண்டும். நீரில் முழுகி மயக்கம் அடைந்தவர்களை, நீர் தெளித்தே எழுப்புவது போன்றாகும்.

இப்பாட்டால் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ வ்யாகதச்சக்தியும் இங்கே உண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தப் பாசரம் மூலம், அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் கூறும் கருத்தான - அனைத்திலும் வ்யாபித்து நிற்பவன் இவனே - என்பதை வெளிப்படுத்துகிறார்.

திருப்பாணாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்